

Придумав нам «Мівіну»
і став... мільярдером!

с. 3

Чи брав легендарний
журналіст гроші
за інтерв'ю
з Азаровим
і чим не
сподобався
йому
Ющенко?

с. 5

Газета

на вихідні

15 грудня 2017 року №3 (3) Ціна 3 грн

● НЕЙМОВІРНА ІСТОРІЯ

Ольгу Маковську розстріляли у 8 років

АЛЕ ВОНА ВИЖИЛА І НАРОДИЛА 10 ДІТЕЙ!

Дивовижна доля простої волинської жінки, матері-героїні Ольги Маковської вражає такими збігами обставин, у які важко повірити і які вона називає Божим провидінням

Її розстрілювали у день народження — 4 березня 1943-го. Дівчинці Олі із села Велика Глуша Любешівського району виповнилося тоді вісім років. Дві кулі пробили праве плече, а третя — шию. У дворі за складеними дровами вже лежали вбиті бабуся, мама й тато, молодший братик і маленька сестричка...

Кость ГАРБАРЧУК

СІМ'Ю ЗНИЩИЛИ ЧЕРЕЗ МАМИНОГО БРАТА-ПАРТИЗАНА

Нас зустріла маленька жвава жіночка, яка здивувалася, що до неї приїхали аж із Луцька, аби послухати розповідь про життєві поневіряння.

— Мені було вісім літ, коли стала круглою сиротою, — волинянка на все життя запам'ятала жакливі подробиці вбивства їхньої сім'ї. — З шести душ зосталася тільки я одна на цьому світі. Й, видно, так упорався Господь, щоб народила 10 дітей, троє померло ще маленькими від коклюшу, а семеро вже мають свої сім'ї. У мене 19 онуків й 14 правнуків. Ото баба має родину, — гордо заявляє Ольга Йосипівна. — Якби мене тоді забили, то не було б нікого з них, — сумно додає жінка.

Бабуся розповідає, що вона 1935 року народження, найстарша з трьох дітей у сім'ї Йосипа та Марії Хведчиків. Крім неї, ще були 5-літній братик Михайлик і маленька сестричка Галинка, якій виповнився лише рік. Разом із ними жила бабуся Явдося — матір Олиної мами.

За словами жінки, їхній батько мав славу працюючого го-

Ольга Йосипівна з молитовником своєї рятівниці пані Сидорської. А вишитих нею рушників вистачить на всіх онуків і правнуків.

Фото Кость ГАРБАРЧУКА

сподаря. Тримали дві корови, пару коней, свиней, тільки збудували нову клуню. Мама й тато молоді були, завзяті до роботи, збиралися жити, але не дали їм... Того дня у їхньому селі розстріляли чотири сім'ї.

Цікавлюся в бабусі Ольги, за що й хто розправлявся з невинними селянами?

— У моєї мами був рідний брат Данило

З шести душ зосталася тільки я одна на цьому світі. Й, видно, так упорався Господь, щоб народила 10 дітей.

Кучинський. Нашу сім'ю забили через нього. Як прийшли німці, то він подався в партизани, чи до советів чи до повстанців, навіть не скажу вам. Там дали йому «стрельбу», і Данило час від часу приходив ночами в село. А німці такі сім'ї вистрілювали. Вони ж то не знали місцевих людей, хто куди пішов. Але жив у наших краях такий Кузін. Він ще за перших советів був якимсь начальником. Коли прийшли німці, став служити їм. Той донощик знав усіх наших селян, хто чим дихає, — пояснює жінка.

Весна 1943-го була ранньою і теплою. Як пригадає Ольга Маковська, того дня, 4 березня, тато встав удосвіта, запряг коня, щоб їхати на поле сіяти овес. Тільки вернувся поспідаючи. Дітки ще спали. І саме в цей момент біля їхньої хати зупинилася машина. Куток села у Великій Глуші, де вони жили, і зараз називається, як і колись, Заполле. Батьки навіть не здогадувалися, що до них приїхала смерть.

Закінчення на с. 4

Українцю відомо, як на 3D-принтері надрукувати... енергоощадний дім

с. 10

● ПУЛЬС ТИЖНЯ

Поки Папа Римський вносить правки в «Отче наш», починається нова битва за Єрусалим

Найрезонансніші події в житті України та світу очима наших журналістів

ПАНІ ДОБРОДІЙ УБИЛА ДОЧКУ КУХОННОЮ СОКИРОЮ

За підозрою у моторошно-му злочині затримано матір 12-річної Катерини (на фото) із Кропивницького. Дівчинку всім містом шукали 4 дні. Причому про її зникнення правоохоронців повідомила її ж матір, Олена Добродій. Жінка сказала, що дитина пішла в школу і не повернулася. Не з'явилася Катя і до репетитора англійської мови. Також її не бачили водії громадського транспорту, яким вона зазвичай користувалася.

Тіло дитини знайшли у лісосмузі за 5 кілометрів від дому. А вже через кілька годин наручники клацнули на руках її матері, яка усі ці дні вдавала, що активно шукає доньку. Поліція стверджує, що глибока рана на голові у дівчинки — справа рук саме її матері.

Перший заступник голови Нацполіції В'ячеслав Аброськін повідомив, що в той фатальний день Катя просилася залишитися вдома і не йти в школу, «а мати наполягала, щоб та все ж таки пішла». «У підсумку в пориві раптової люті мати вбила дитину, а потім вивезла і залишила на пустирі», — сказав Аброськін. Камера відеоспостереження на одній з автозаправних станцій зафіксувала, як машина, на якій вона везла тіло, заїжджала в ліс. Чоловіка у той час вдома не було — він повів молодшу дочку у дитячий садок, а потім пішов на роботу.

Лікарі Кропивницького обласного онкодиспансера, де 35-річна Олена Добродій раніше працювала анестезіологом, розповіли, що жінка мала психічні розлади. Через дивну поведінку її спочатку перевели на роботу, не пов'язану зі спілкуванням з людьми, а через кілька місяців вона звільнилася. Точного діагнозу жінці так і не встановили, однак, ймовірно, саме хвороба й стала причиною вбивства.

ПІСЛЯ КІЛЬКОХ ВИКИДНІВ НАРОДИЛА ОДРАЗУ ШЕСТЕРО ДІТЕЙ

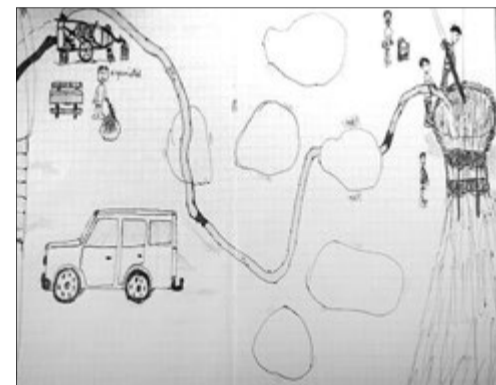
У 35-річної американки Кортні Вальдроп з'явилася на світ троє дівчаток і троє хлопчиків. Вони із чоловіком Еріком уже мали трьох синів, тож тепер виховуватимуть дев'ятьох дітей.

Раніше спроби пари завести четверту дитину закінчувались викиднями. Лікування обернулося багатоплідною вагітністю. Коли з'ясувалось, що дітей буде шестеро, медики запропонували варіант вибіркового абортів, процедуру, яка зменшує кількість плодів і збільшує шанси виживання для інших. Але батьки відмовилися.

Матері вдалося виносити малят до 29 тижнів вагітності, і їй зробили кесарів розтин. Хоч це і раніше терміну, лікарі прогнозують, що у дітей є хороші шанси на виживання і відсутність серйозних патологій.

НА ПОЛІССІ ЖИТТЯ БЕЗ ПОМПИ НЕ УЯВЛЯЮТЬ НАВІТЬ ДІТИ

На Рівненщині малеча малює не затишний дім у сонячному промінні з квітами та зеленими деревами, а тата й маму... з помпою. Такі дитячі малюнки виклали в мережу у спільноті «Клондайк». На них зображено процес видобутку сонячного каміння. У «бурштинових» районах участь у копанні янтарю беруть не лише дорослі, а й діти, часто нехтуючи навчанням у школі. Роста покоління, яке у незаконному видобутку та нищенні природи не бачить нічого поганого та протиправного. Це для них — звичний спосіб життя...

ОТО ЕРДОГАН РОЗІЙШОВСЯ!

У Туреччині на саміті Організації ісламського співробітництва (ОІС) 57 країн визнали Єрусалим столицею Палестини. Вони це зробили у відповідь на рішення президента США Дональда Трампа оголосити Єрусалим столицею Ізраїлю. На зібранні у Стамбулі особливо гострим на язик був господар — турецький президент Реджеп Таїп Ердоган. Незважаючи на те, що Туреччина та США є членами НАТО, Ердоган був безкомпромісним щодо політики «союзного» Вашингтона. Під час свого виступу на саміті він назвав «безглуздом і нікчемним» рішення США визнати Єрусалим головним містом Ізраїлю. Крім того, турецький лідер назвав цю країну «терористичною

державою» і «окупантом». «Військові-терористи хапають дітей і відправляють у в'язницю. Закликаю визнати Єрусалим столицею окупованої держави Палестини», — заявив Ердоган.

Зазначимо, що Єрусалим, а саме його східна частина, має сакральне значення як для християн та іудеїв, так і для мусульман. Ця територія раніше перебувала під контролем Йорданії. Однак після війни 1967 року перейшла під контроль Ізраїлю, який вважає місто своєю столицею. Палестинці проголошують Східний Єрусалим центром своєї майбутньої держави, але законний статус міста мають ще визначити під час мирних перемовин.

СПОКУШАЄ Ж НЕ БОГ, А ДИЯВОЛ

На думку Папи Римського Франциска, читаючи переклад молитви «Отче наш» різними мовами, можна подумати, що «Бог вибирає, чи ввести нас у спокусу, чи ні» (в українській версії «Отче наш» цей рядок звучить так: «І не введи нас у спокусу...»). «Це недобрий переклад, тому що натякає на те, що Бог нібито провокує нас на спокусу, а спокушає ж диявол», — вважає понтифік. Папа розповів, що у Франції уже змінили текст молитви. Тепер цей рядок звучить так: «І не дозволь нам піддатися спокусі». Папа вважає, що в такому перекладі провина у спокусі лежить виключно на людині.

НА ЗНАК ПРОТЕСТУ АРТИСТ ПРИЙШОВ ДО СУДУ... ГОЛИЙ

Шоумен та громадський діяч Антін Мухарський продовжує привертати увагу до проблеми розширення повноважень виконавчої служби, демонструючи голе тіло. Спочатку на знак протесту проти прийняття парламентом закону щодо примусового стягнення заборгованості зі сплати аліментів він роздягнувся на Майдані Незалежності у Києві, а потім голяка прийшов до Оболонського райсуду і посів трус на його двері. Діач прикрився лише папірцем

формату А4, на якому було написано гасло: «Петренко (міністр юстиції. — Ред.) — гей! Почуй людей!»

Мухарський на камеру заявив, що позов до колишньої дружини, ведучої Сніжани Єгорової щодо перегляду суми аліментів та дозволу на зустріч із дітьми суд розглядає вже три з половиною роки. Він вважає, що у нього незаконно вилучили три автівки та інше майно. Тих, хто постраждав від виконавців так само, Антін закликав підтримати голий протест: «Не бійтесь роздягнутись і сказати: я гола людина в країні, де закону немає».

● НІЧОГО СОБИ!

Придумав нам «Мівіну» і став... мільярдером!

Його називають в'єтнамським Дональдом Трампом.

«Українці були дуже бідні і дуже голодні», — каже сьогодні винахідник локшини швидкого приготування в'єтнамец Фам Нят Вионг

Василь УЛІЦЬКИЙ

ШАЛЕНО УДАЧЛИВИЙ У ШАЛЕНІ 1990–ТІ

Фам Вионг народився у В'єтнамі у 1968 році, коли там ішла війна. Батько був військовим, а мати продавала чай на вулиці. Перемогу у протистоянні здобули комуністи, і згодом здібний до математичних наук хлопець потрапив у Московський геологорозвідувальний інститут, який закінчив 1993 року.

СРСР на той час уже не існував, а на теренах колишньої імперії відбувалися складні процеси, які потім назвуть «шалені 90–ті». Але на батьківщині, де намагалися копіювати методи господарювання Союзу, було ще гірше, тож Фам Вионг не повернувся додому, а переїхав у Харків, де разом із дружиною (інститутська подруга, його співвітчизниця. — Ред.) відкрив в'єтнамський ресторан.

Справи йшли непогано, але дуже скоро невгамовний вундеркінд узявся за нове діло — у 1995 році започатковував роботу першої в Україні фабрики з виробництва локшини швидкого приготування. Для цього у друзів позичив 100 тисяч доларів під 8 процентів річних. «Українці були дуже бідні і дуже голодні», — так неодноразово пояснював в інтерв'ю своє рішення. Як назвати не вельми відомий в Україні продукт, довго не

думав: «Мівіна» з рідної йому мови перекладається як... «в'єтнамська вермішель».

Бізнес пішов так добре, що через кілька років фірма «Техноком», яка займалась виробництвом, продавала мільйон пачок на місяць! Продукт став настільки популярним, що українці дотепер на усю локшину швидкого приготування кажуть «Мівіна». І не дивно, адже, наприклад, у 2004 році 97% такої вермишелі, проданої у нас в країні, становила саме вона — «Мівіна». Зрештою, у 2010-му найбільший виробник харчових продуктів у світі — компанія «Нестле» — запропонувала українському в'єтнамцеві купити його виробництво. Сума угоди не оприлюднювалась, але, за оцінками експертів, Фам Вионг поклав до кишені 150 мільйонів доларів!

ЧАСТИНУ БАГАТСТВА ЗАЛИШИТЬ УКРАЇНСЬКІЙ ПЛЕМІННИЦІ

На жаль для українців, але не на жаль для в'єтнамців, усі зароблені на «Мівіні» гроші бізнесмен завжди витрачав у себе на батьківщині. Заробляючи в Україні, Фам Вионг мав за звичку відпочивати у В'єтнамі. Він бачив нерозвиненість тамтешньої курортної інфра-

структури, тож вирішив вкласти гроші саме у цю сферу. Відтак скоро на невеликому острові з'явився розкішний готель Vinpearl Resort. А біля нього — парк розваг, який тепер називають в'єтнамським «Діснейлендом».

А потім пішло-поїхало. Фам Вионг будує величезний торговельний комплекс у Ханой, зводить у столиці три «фінансові вежі», береться за спорудження житла і «з нуля» будує цілі райони. У деяких житлових комплексах замість традиційних вулиць — канали. Справжня тобі Венеція по-в'єтнамськи! Але на цьому не зупиняється. Серед останніх його проектів — десятки ультрасучасних

Як назвати не вельми відомий в Україні продукт, довго не думав: «Мівіна» з рідної йому мови перекладається як... «в'єтнамська вермішель».

медичних клінік, а також приватних шкіл та університетів. Крім освіти та медицини, вкладає гроші в екологічні продукти: починає будівництво теплиць.

Невгамовний капіталіст Фам мріє трансформувати Ханой та Сайгон, що донедавна мали цілком комуністичне обличчя, у міста, схожі на Гонконг та Сингапур. «Якщо я це зроблю, то буду щасливим, — каже він. — Хочу залишити щось після себе, адже після смерті гроші тобі не потрібні».

Фам Вионг вважається першим в'єтнамським мільярдером, його статки оцінюються у 2,1 мільярда доларів. 12% своїх акцій він планує передати племінниці, Фан Зіеу Лін (українське ім'я — Яна Фан. — Ред.), яка з трьох років навчається в Україні. «Вона завжди нагадувала мені себе в дитинстві: така ж настирлива та невгамовна, — каже Вионг. — Саме тому я хочу забезпечити їй гарне майбутнє».

Сам Фам Вионг, попри шикарний маєток та автомобілі, веде доволі скромний спосіб життя. Грає баскетбол із своїми працівниками та любить дивитися художні фільми про східні єдиноборства. Навіть на відкриттях нових будівель він рідко перерізає стрічку, зазвичай сидить десь серед глядачів. «Я люблю насолоджуватися щастям на самоті», — каже він.

● Я ТАК ДУМАЮ!

Порада супербагатія: як правильно починати і закінчувати день

Усміхаєтесь і вже хочете перегорнути сторінку, бо, мовляв, вас це не цікавить, адже мільйони чесним людям у нашій країні можуть тільки наснитися? Воно так, але... Багаті теж плачуть. Тобто у них можна чогось повчитися. Наприклад, що для них важливо в житті і як вони планують свій час

Річард БРЕНСОН, мільярдер, у своїй колонці на сайті Virgin.com (переклад українською www.nv.ua)

Наша довідка

67-річний Річард БРЕНСОН — британський підприємець, засновник корпорації Virgin Group, яка включає в себе близько 400 компаній різного профілю, зокрема найвідоміших в останні роки — Virgin Galactic, що планує організувати туристичні польоти в космос, і Virgin Oceanic — виробника апаратів, здатних опускатися на будь-які глибини. Один із найбагатших жителів Великої Британії, статки якого оцінюють у понад 5 мільярдів доларів (має навіть власні острови). У 2007 році його внесли до британського рейтингу «100 геніїв сучасності». Прихильник України та її територіальної цілісності закликав бізнесменів з усього світу боротися проти Путіна і зробити все, щоб не бути енергозалежними від Росії. Відвідавши Україну у вересні 2014-го, вдягнув вишиванку і заявив, «що не бачить жодної нації у світі, яка б настільки була згуртованою при нападі ворога».

Я завжди готовий до пригод і люблю обґрунтований ризик. Але ранок і вечір у мене зазвичай проходять за налагодженою схемою. Правильні початок і закінчення дня дають змогу краще фокусуватися і домогтися своїх цілей.

Незалежно від того, де я перебуваю, прокидаюся, як правило, близько 5-ї години ранку. Люблю спати з відсутніми фіранками, щоб мене будили сонячні промені. Вважаю, що природне світло — це прекрасний мотиватор. Важко не зарядитися ентузіазмом, коли кризь вікна пробивається сонце.

Якщо поруч є тенісний корт, граю кілька сетів. Якщо немає, йду на прогулянку, пробіжку або сідаю на велосипед. Якщо поруч є океан і є вітер, я займаюся кайтсерфінгом.

Далі — час для сніданку. Найчастіше мій сніданок складається з чогось багатого клітковиною (мюслі та фрукти, наприклад), щоб зарядитися енергією для майбутніх пригод. Потім я п'ю чай зі своєю дружиною Джоан. Після цього ми спілкуємося з дітьми та їхніми сім'ями — по телефону або через відеодзвінок, якщо вони не поруч.

Спорт і сім'я задають правильний настрій перед зануренням у справи.

Що стосується завершення дня, то я люблю посиденьки за столом.

Спільна вечеря — це прекрасний момент для спілкування та сміху. Не перерахувати ідей, які виникли під час таких

Спільна вечеря — це прекрасний момент для спілкування та сміху. Не злічити ідей, які виникли під час таких посиденьок, а зараз рухають бренд Virgin вперед.

сімейних бесід і які зараз рухають бренд Virgin вперед. Під час подорожей я запрошую на вечерю місцевих лідерів та активістів, щоб більше дізнатися про соціальний і культурний ландшафт країн, у яких працює Virgin. Для мене як для бізнес-лідера дуже важливо тримати руку на пульсі і добре розбиратися в тому, про що доводиться говорити.

Після вечері люблю піти в тихе місце з чашкою чаю, щоб швидко перевірити пошту й соцмережі. Але обов'язково від'єднуюся від цифрового світу перед сном, щоб встигнути розслабитися.

Якщо у мене ще є якийсь час, я можу трохи почитати або дивлюся документальний фільм. Це допомагає розслабитися і налаштуватися на хороший сон. До 11-ї години вечора намагаюся лягти спати. Зазвичай мені потрібно 5–6 годин сну, щоб узяти максимум від наступного дня.

● НЕЙМОВІРНА ІСТОРІЯ

Молода сім'я Маковських: Йосип та Ольга з двома дітками.

82-літня жінка ще й хліб пече.

Ольгу Маковську розстріляли у 8 років. Але вона вижила і народила 10 дітей!

Дивовижна доля простої волинської жінки, матері-героїні Ольги Маковської вражає такими збігами обставин, у які важко повірити і які вона називає Божим провидінням

Закінчення. Початок на с. 1

Кость ГАРБАРЧУК

ПОЛІЩУКІВ УБИВАВ ПОЛІЦІЙ КУЗІН

З машини вийшло троє солдатів, разом із ними Кузін, одягнений у чорну німецьку форму та шкіряну куртку.

— Перелякана мама нас швиденько розбудила, щось накинули на себе, — продовжує Ольга Йосипівна. — Всіх вивели надвір. Спроння ми навіть не встигли опам'ятатися, як Кузін вийняв пістолет і першим вистрелив у батька. Тато впав на землю. Я кинулася втікати до сусідів, а він убив маму, Галинку й бабцю. За мною з плачем та криком побіг братик Мішка. Він хотів заховатися у невеличкому рові й впав там. Його наздогнав один із німців і застрелив. За що? Тож невинні діти, які ще не встигли нагрішити, — жінка досі не розуміє мотивів жакливої розправи над селянськими родинами у Великій Глуші. Але водночас пригадує, як дядько Данило попереджав їх, щоб ховалися, бо німці через нього можуть убити їх.

Нажахана дівчинка побігла до своєї хресної матери, родички Ганни Кучинської. Їхня сім'я жила по сусідству. Намагаючись врятуватися, Ольга залізла в тітку Ганни під ліжко. Але Кузін біг слідом за нею й увірвався розгніваний до хати. Не захотів слухати виправдання хресної, що нікого в них не було. Відразу наставив пістолет і давай кричати:

— Виходьте всі, зараз вас постріляю, раз не віддаєте ту дівчину. Тоді чоловік хресної сказав:

— Вилась, Олічка, бо через тебе нас поб'ють...

Дитина стала в Кузіна проситися:

— Забили маму й тата, то пожалуйте хоч мене.

А він тільки буркнув:

— Не бійся, тебе пан німецький офіцер кличе.

Й потягнув Ольгу у їхній двір.

Три покоління: бабця Ольга, донька Тетяна й онучка Олена.

Там за складеними дровами лежали рідні. Щоб дівчинка не побачила цієї страшної картини, він наказав лягати їй з іншого боку.

— Пістолета наставив на мене, — попри поважні роки, пам'ять бабусі Ольги зберегла кожну мить, — настав такий момент, що я перестала боятися. Не послухалася, не захтіла лягати на землю й пильно дивилася йому у вічі. Тільки трохи повернула голову, Кузін одразу вистрелив. Коли вже лежала, то ще стріляв по мені, тільки я вже не чула, бо зомліла.

Дві кулі пройшли навиліт через праве плече, а одна влучила в шию. Яким дивом залишилася живою, вона досі не розуміє. Жінка переконана: це було Боже провидіння, щоб не згинула зі світу їхня родина...

«РЯТІВНИЦЯ ДОХТОРКА СИДОРСЬКА РИЗИКУВАЛА СОБОЮ»

Ольга Маковська не знає, скільки часу пролежала без тям. Тільки розплющила очі, як почула шум ма-

шини. Завмерла, бо подумала, що то Кузін із німцями повернувся її добивати. Але вони лише на хвилинку зупинилися біля двору й поїхали десь далі.

— Пробую встати, вся в крові, дивлюся, лежать мої мама й тато, братик і сестричка, біля них бабця Явдох, — продовжує жінка. — Люди якось перев'язали прострелене плече й шию, дали знати бабі Ганні — це мати мого батька. Вона прибігла з іншого кутка — Янівки. Фурманкою завезли до нашої дочки Сидорської. Медичка мене врятувала, а я не можу згадати, як її звали, стільки літ минуло. На всю округу була золотим спеціалістом, лікувала і бідних, і багатих. Нікому не відмовила, їхали до неї і вночі.

Наступного дня у Великій Глуші хоронили закатовану родину Хведчиків і ще одну. Там Кузін убив батьків і п'ятьох дітей.

— У труну до тата поклали братика Мішку, а до матери — сестричку Галинку. Сільські чоловіки несли

домовини на плечах. Я на похоронах не була, бо лежала в хаті у медички. Вона тільки підняла мене до вікна, щоб я останній раз глянула на своїх рідних і попрощалася з ними. Всіх поховали в одній великій могилі, — від цих слів волинянки у мене на очах з'являються сльози. — Ще й тоді подумала: якби мене забили, то поклали б у труну до бабці Явдохи.

Аж до літа сільська сирота Ольга жила в пані Сидорської. Мило-

“ У труну до тата поклали братика Мішку, а до матери — сестричку Галинку. Якби мене забили, то положили б у труну до бабці Явдохи.

сердна жінка перев'язувала дитині рани, змащувала їх мазю. А син лікарки дмухав, щоб не так боліло дівчинці, яка, зціпивши зуби, терпіла біль. Бо після смерті рідних розучилася плакати. Медичка виходила дитину, тільки коси їй обрізала, щоб волосся не приставало до ран.

Зараз Ольга Маковська розуміє: рятуючи її, пані Сидорська ризикувала життям, тим більше, що до неї часто заїжджали німці, яких вона лікувала. Тоді жінка ховала дитину, щоб нацисти не побачили, у шафі або в льосі, й дівчинка сиділа там, як мишка.

— Коли німці відступали, то забрали медичку з собою, — продовжує спогади бабуся. — Підвода, якою її везли чоловіки з нашого села у Камінь, зупинилася біля хати баби Ганни. Сидорська зайшла до нас, обняла, поцілувала мене й на прощання подарувала книжечку: «Візьми, Олько, й молися Богові за те, що тебе Господь зоставив на цьому світі», — жінка показує старенький, жовтий від давності православний молитовник церковнослов'янською мовою. — Я завжди запам'ятала її наказ, який досі старанно виконую. Молюся все життя й у церкву ходила. Зараз стало менше сил, трохи нездужаю, але про молитву та свою рятівницю не забуваю. Більше про її долю я нічого не знаю. Може, вона виїхала

у Німеччину, хто зна. Якось ще мені передали від неї торбинку жовтого цукру-рафінаду...

«ЩЕ ДОВГО СНИЛОСЯ, ЩО ВТІКАЮ, А ЗА МНОЮ НІМЦІ ЖЕНУТЬСЯ»

Цікавлюся в Ольги Йосипівни, чи відомо щось про дядька Данила Кучинського, через якого розстріляли їхню сім'ю.

— Після похорону батьків якось серед ночі приходив до нас і плакав, що через нього замордували рідню. Пам'ятаю, як тримав мене на руках. А баба Ганна просила: «Йди, Данилку, бо знову хтось зобачить — і нас з Олічкою заб'ють». То він як пішов, то й більше ми звістки від нього не мали. Казали, що подався десь у світ. Колись Кучинського зустрів у Ковелі на вокзалі його друг із нашого села. То Данило тільки розповів, що знайшов жінку-чешку і їде з нею у Чехословаччину, — пояснює бабуся.

— Зосталися ми удвох з бабою Ганною. На цьому місці стояла її старенька хатинка. Так і жили, тримали дві корови й коня, бульбу садили, зерно сіяли й якось виживали. Родини близької у нас не було, самі собі давали раду. Бабця мене любила й шкодувала, — продовжує жінка сумну розповідь. — Ще довго мені снилося, що втікаю й ховаюся, а за мною німці женуться, то кричала уві сні. Я бабусі Ганні помагала, як піросла. Коли організували колгосп, то удвох ходили жито жати серпом. Це ж була така панщина — працювали, як кріпаки. За один трудовдень давали 100 грамів зерна. То й таке було життє.

«НІКОЛИ НЕ ЛІНУВАЛАСЯ»

У 17 літ Ольга Хведчик заміж вийшла за свого ровесника Йосипа Маковського. Він родом із Малої Глуші. То їх у сільраді ще й не хотіли розписувати, бо «малолеткі», але батюшка таки повинчав. Вони поставили свою хату.

— Я хотіла багато дітей, і Бог дав мені стільки нащадків. Маю книжечку і медаль «Мати-героїня», — жінка робить паузу й додає: — Свого найстаршого сина Михайла я народила 4 березня 1955-го. Якраз через 12 літ після розстрілу. Така от доля...

Я слухав бабцю Олю й дивувався її життєлюбству. За час нашої тривалої розмови вона не скаржилася й не нарікала. Прадавня селянська мудрість сприймати реалії такими, якими вони є, й ніколи не впадати у відчай, а трудитися. Каже, що чоловік був добрим спеціалістом, працював токарем у «Сільгосптехніці». Вже минуло 19 літ, як несподівано помер її Йосип — від інсульту.

У селі живуть найстарший син Михайло й найменша дочка Тетяна. Двоє дітей за кордоном: Петро — в Росії, Сергій — у Білорусі, Ліда та Юрій — на Дніпропетровщині, а донька Галина — в Голобах Ковельського району. На 70-ліття до матери зїжджалися всі дітки й онуки.

Секрет оптимізму та довголіття Ольги Маковської дуже простий, жінка з радістю ним ділиться з читачами «Волинської»:

— Ніколи не лінувалася. Навишувала стільки рушників, скатертин та подушок, що всім вистачить, — і бабуся Оля стала виймати з шафи свої мальовничі та ярскраві роботи. — Вдома маємо верстат, я ткала рядна і дочок навчила. І топірика по хазяйству пораюся, і їсти наварю, й корівку видно, ще й хліб печу. Зі мною живе онучка Олена зі сім'єю, яка мені помагає. Дай, Боже, їм здоров'я і всім добрим людям!

● СВІТОВЕ ІМ'Я

Чи брав легендарний журналіст гроші за інтерв'ю з Азаровим і чим не сподобався йому Ющенко?

Коли він уперше вийшов у прямий ефір, то так злякався, ще не зміг вимовити ні слова. А через 36 років влаштував телевізійні дебати, які подивилися понад 16 мільйонів глядачів. Його сміливо можна назвати найвідомішим інтерв'юером на планеті. У студії він спілкувався з усіма президентами США, починаючи з Джеральда Форда. Серед його гостей були Мартін Лютер Кінг, Маргарет Тетчер, Михайло Горбачов, Тоні Блер, Елеонора Рузвельт, Білл Ґейтс, Френк Сінатра, Пол Маккартні, Марлон Брандо, Барбара Стрейзанд, Мадонна, Принц, Аль Пачіно. А розмовляв із ними Ларрі Кінг — легенда світового телебачення, яка руйнувала шаблони

Леонід ОЛІЙНИК

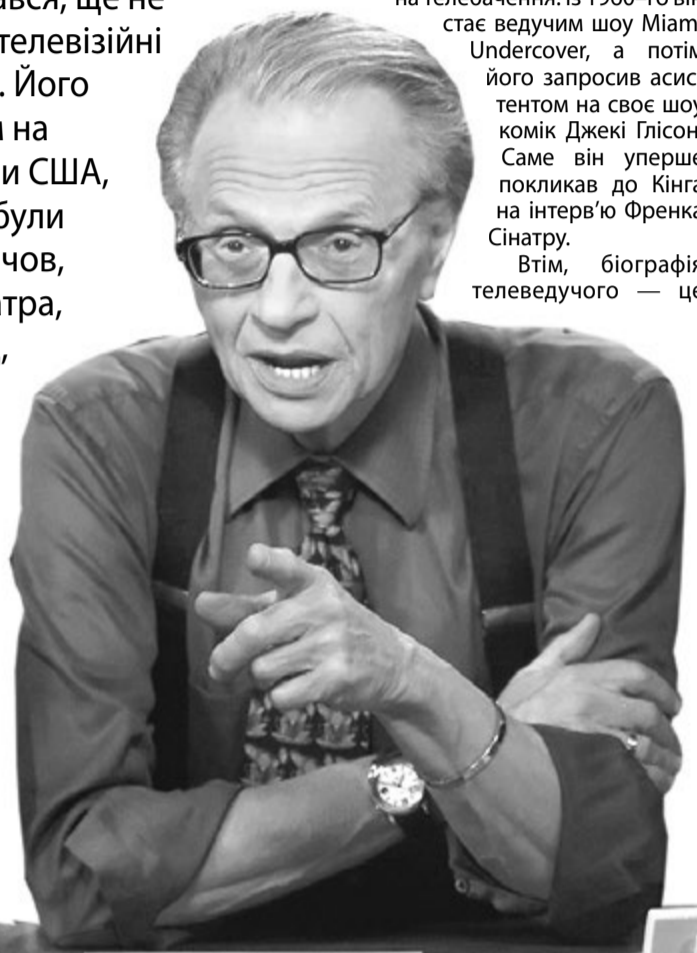
Лоренс Гарві Зейгер (так насправді звали славетного журналіста, який народився 1933-го) виріс у сім'ї ортодоксальних євреїв, яка, до речі, мала певний зв'язок з Україною. Його батько емігрував у Штати з Коломиї, тоді це була Австро-Угорщина, а мати переїхала з Литви. Кінг про них завжди дуже тепло відгукувався.

— Мої батьки вклали все життя у нас із братом. Мати опікала аж надто. Якби вона колись написала книгу, то обов'язково назвала б її «Одягайся тепліше».

Родині Зейгерів жилося не дуже солодко: на рік старший брат Лоренса помер у шість років від апендициту. Батько, який важко працював на двох роботах, пішов із життя у 44 через серцевий напад. Його смерть травмувала майбутню зірку журналістики: він перестав учитися, не пішов до коледжу. Замість того влаштувався на роботу, щоб допомогти матері.

Була в дитинстві у хлопця типова для багатьох успішних людей фанатична захопленість майбутньою професією. Він дуже хотів стати радіоведучим.

Шанс реалізувати свою мрію отримав у 23-літньому віці, коли працював асистентом на радіостанції WJLA-AM у Маямі: штатний диктор несподівано не вийшов на роботу і Лоренсу запропонували сісти за мікрофон. Щоправда, він так злякався прямого

Потрапити у студію до Ларрі Кінга означало бути визнаним у світі.

Ющенко не зрозумів іронії телеведучого.

“**Ларрі Кінг мав сімох дружин, а одружувався вісім разів, з однією з них сходився і розлучався двічі.**”

ефіру, що заціпенів і не міг промовити ні слова. Лише після того, як редактор увірвався в кабінку, хлопець розказав слухачам про свої емоції та пояснив мовчанку. Цей щирий виступ сподобався керівництву, отож його взяли на роботу. Так, 1 травня 1957 року розпочалася кар'єра легендарного Ларрі Кінга. До речі, ім'я він змінив на вимогу гендиректора станції, якому прізвище Зейгер видалося надто бляклим.

З того часу Кінг працював диск-жокеем, вів новини та спортивні передачі. А згодом з'явилися інтерв'ю, які зробили його зіркою місцевого масштабу і дали путівку

на телебачення. Із 1960-го він стає ведучим шоу Miami Undercover, а потім його запросив асистентом на своє шоу комік Джекі Глісон. Саме він уперше покликав до Кінга на інтерв'ю Френка Сінатру.

Втім, біографія телеведучого — це

весь час існування CNN дебати між віце-президентом Алрбертом Гором і незалежним політиком Россом Перо. Їх дивилися понад 16 мільйонів глядачів.

Інтерв'ю з відомими політиками — це інша тема. Телеведучий поспілкувався у студії із сотнями тих, хто суттєво впливав на світову історію. Саме йому Путін цинічно сказав, що підводний човен «Курськ» просто «потонув». У Ющенка також була не надто приємна бесіда з телевізійною легендою. Кінг запитав тодішнього президента про стиль життя його сина: телефон у платиновому корпусі і дуже дороге авто. А ще згадав, як Віктор Андрійович надто жорстко відреагував, коли цим цікавилися українські журналісти. На це наш колишній глава держави довго розповідав, що задоволений своїми дітьми, а всі ті розкоші — це позичені або ж подаровані речі.

Наприкінці журналіст запитав: — Головне — він у вас гарний хлопець?

— Так, він — гарний хлопець. У мене душа спокійна.

Після цього інтерв'ю українські ЗМІ писали, що Ющенко не помітив прихованої іронії й займався більше самолюбванням у студії та не слухав, що говорить йому ведучий.

Значно теплішою була розмова Кінга з Азаровим. Це ще один неоднозначний епізод у біографії журналіста. У 2011 році цією передачею активно вихвалялися регіонали, а вже після втечі Януковича з'явилася інформація про те, що за інтерв'ю зірки телебачення заплатили 225 тисяч доларів.

Щоправда, гострі запитання — це не стиль Ларрі Кінга. Його завжди критикували за «м'якість». Але він мав свої аргументи на це.

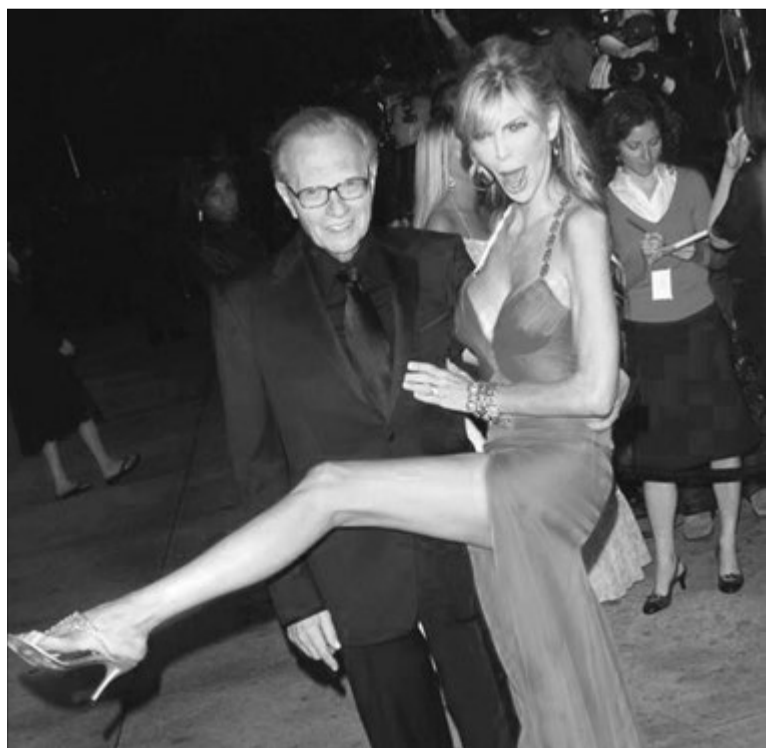
— Я запитую людей: «Які це, на вашу думку, «м'які запитання»?.. Вони відповідають: «Ви кажете кінозіркам: «Яким буде ваш новий проєкт? Мені здається, це не «м'яке» питання. Мені дійсно цікаво — що ти збираєшся робити далі?»

Такий стиль розмови подобався знаменитостям, допомагав комфортно себе відчувати у студії. Саме тому люди розкривалися під час інтерв'ю й розповідали справді цікаві речі.

6 грудня 2010-го вийшов останній епізод «Ларрі Кінг наживо», який зібрав біля екранів телевізорів 2,24 мільйона глядачів. У свої 84 роки він залишається атеїстом.

До речі

«Якщо жінка тобі подобається і хочеш бути з нею — одружуйся», — не просто любив говорити легендарний журналіст, а й підтверджував свої слова ділами. Ларрі Кінг мав сімох дружин, а одружувався вісім разів, з однією з них сходився і розлучався двічі. Сьомою й останньою його дружиною стала колишня співачка, телеведуча і модель Playboy — Шон Саутвік, молодша за нього більш як на 25 років. Мав четверо дітей від різних шлюбів. Активно займався благодійністю. А ще випустив обмежену лінію підтяжок із власним підписом. До речі, завдяки Ларрі Кінгу цей аксесуар чоловічого одягу надягало безліч телеведучих у світі, зокрема вбитий російський журналіст Влад Листьев.

Шон Саутвік — сьома й остання дружина. Поки що?

не лише історія злету, траплялися у ній і серйозні падіння. У 1971 році Ларрі Кінга заарештовують за звинуваченням у великій крадіжці. Йшлося про те, що він начебто порушив умови оборудки, не передавши позичені гроші окружному прокурору з Нового Орлеана Джимі Гаррісону, який розслідував убивство Джона Кеннеді. Досі багато моментів цієї історії залишаються темними плямами. Справу Кінга закрили, бо вийшов термін давності, але працювати з ним тривалий час ніхто не хотів.

Лише у 1978-му він повертається до Маямі на радіо WIOD, де веде «Шоу Ларрі Кінга». У цьому проєкті вперше впроваджує формат телефонних розмов зі слухачами у прямому ефірі. Журналіст обговорював із людьми теми, які їх цікавили, розповідав історії зі свого дитинства, чим завоював шалену популярність. Його авторська радіограма виходила в ефір до 1994 року.

А от телевізійне ток-шоу, яке більше відоме у всьому світі, стартувало у 1985-му. «Ларрі Кінг наживо» транслювалося і на кабельному телебаченні, і на радіо в усіх штатах. Інтерв'ю з відомими людьми відбувалися в лос-анджелеській, нью-йоркській або Вашингтонській студіях CNN. Кінг також виходив в ефір із Білого дому, з тюремних камер, домівок гостей. У в'язниці він спілкувався з Майклом Тайсоном та Карлою Таєкер — першою жінкою, страченою в Техасі.

У 1993 році Ларрі Кінг влаштував рекордні за рейтингом за

● ЗАВТРА ЗУСТРІНЕМО РАЗОМ!

А МОЖЕ, ЦЬОГО РАЗУ ХОЛОДИЛЬНИК ДІСТАНЕТЬСЯ САМЕ ВАМ?

● У грудні 2014 року **Ніна Кардач**, мама дев'яти дітей, отримала від «Волинь-нової» **холодильник**. Улюблену газету у багатодітній родині читає кожен, хто вміє читати.

● У травні 2015 року «Волинь-нова» вручила **Ларисі Корнійчук** із села Воротнів Луцького району **холодильник**. Нашу газету читали батьки Лариси Корнійчук, тепер передплачує вона та донька, яка живе окремо.

● У березні 2016 року **холодильник** було доставлено у село Хорлупи Ківерцівського району **Вірі Душко**. «З того часу, як прийшла у невістки, «Волинь-нова» завжди є у хаті. Так привчила свекруха, так є і в мене. Газета уже — як член родини», — каже пані Віра.

● Цього року **холодильник** дістався передплатнику «Волинь-нової» **Івану Хвесіку** із села Воля Любешівська Любешівського району. Пан Іван не тільки уважно читає газету, а й багато років підшиває додатки, які його цікавлять, зокрема «Господарські секрети».

Шанс на холодильник або якийсь інший із **1000 подарунків**, які будуть розіграні у наступному році, має кожен. Скористайтесь ним — просто надішліть до 15 січня 2018 року на адресу редакції документ чи його копію про передплату на півріччя або рік газети «Волинь-нова», а також **комплекту «Волинь-нова» плюс «Цікава газета на вихідні»**. Жеребкування подарунків буде проводитись тричі на рік. Передплативши «Волинь-нову» або комплект «Волинь-нова» плюс «Цікава газета на вихідні», ви вбиваєте двох зайців за одні гроші — читаєте цікаву пресу і отримуєте шанс на подарунок!

ПЕРЕДПЛАТА НА ГАЗЕТУ «ВОЛИНЬ-НОВА» У 2018 РОЦІ

ЯК ВИПИСАТИ ТИЖНЕВИК

«ЦІКАВА ГАЗЕТА НА ВИХІДНІ»

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС
у Волинській області – 61136
ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС
у Рівненській області – 61615

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ:

1 місяць – 27 грн 97 коп.
3 місяці – 83 грн 91 коп.
6 місяців – 167 грн 82 коп.
12 місяців – 335 грн 64 коп.

Передплатний індекс РІЧНОЇ
ПЕРЕДПЛАТИ НА ВОЛИНІ – 86772,
НА РІВНЕНЩИНІ – 86771,
вона є дешевшою –
320 грн 13 коп.

Передплатний індекс
«ВОЛИНЬ-НОВОЇ» для інших регіонів
України – 61136

Також на наступний рік ви можете передплатити «Волинь-нову» у комплекті із «Цікавою газетою на вихідні», з якою маєте можливість ознайомитись у відділеннях зв'язку та у своїй листиноші. Передплатний індекс комплексу «Волинь-нова» плюс «Цікава газета на вихідні» для Волині – 60306, індекс для Рівненщини – 60313.

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ:

1 місяць – 36 грн 04 коп.
3 місяці – 108 грн 12 коп.
6 місяців – 216 грн 24 коп.
12 місяців – 432 грн 48 коп.

Увага, річна передплата комплексу «Волинь-нова» плюс «Цікава газета на вихідні» – значно дешевша і становить **400 грн 48 коп.** Його індекс для Волині – 60305, індекс для Рівненщини – 60314.

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС

для Волині – 60304,
для Рівненщини – 60312
для інших регіонів України – 60307

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ:

1 місяць – 11 грн
3 місяці – 33 грн
6 місяців – 66 грн
12 місяців – 132 грн

*Ціни наведені без врахування послуг ПАТ «Укрпошта».

Усміхніться!

:) :) :))

П'яний уночі впав у калюжу. Подивився вниз – зорі! Подивився вгору – також зорі!
– Це ж треба, в космос запустили, а з собою ані шматка хліба!

:) :) :))

– Ну ти й весілля відгрохав! Звідки такі кошти?

– Та я вже давно відкладав потроху на чорний день. І от він настав...

:) :) :))

Одному хлопцеві сподобалася дівчина. Він підійшов до неї і зізнався у своїх почуттях. Та у відповідь:

– А у тебе є три «Мерседеси»?
– Ні...

– А двоповерхова вілла?
– Ні...

– Тоді розмова закінчена.
Він приходив до батька і просить поради.
Батько:
– Ну що я можу сказати... «Бентлі» продаси – купиш три «Мерседеси», але зносити три поверхи через дівку несерйозно.

● ТУТ ЖИВЕ ЛЮБОВ

«А чоловік нас обох із Сашунею на руках носить...»

Тетяна й Олександр Дмитруки із села Шменьки Ратнівського району впродовж 13 років разом долають найважчі випробування долі. Дівчині, яка самостійно не могла й кроку ступити, росла без тепла й любові, Бог послав і подружнє, і материнське щастя. У їхній затишній оселі чеберяє маленький синочок, глава сім'ї порядкує за двох — за себе і за тендітну слабосилу дружину, яка мужньо бореться з хворобами

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА.

«Ну хіба я можу нарікати на долю, коли поруч — такі козаки?» — каже Тетяна Дмитрук.

Галина СВІТЛІКОВСЬКА

ПИСАВ ДО ПРЕЗИДЕНТА, ЩОБ ДОПОМІГ ПОСТАВИТИ КОХАНУ НА НОГИ

Діагноз «дитячий церебральний параліч» став для маленької Тетянки жорстоким присудом. І хоч дівчинка на перших порах могла самостійно зіп'ястися й трішки пройти, на її майбутньому поставили хрест, бо на лікування й реабілітацію у багатодітній сім'ї не було коштів. Зрештою хвора стала зовсім безпомічною. Змиритися зі своїм каліцтвом Тані було важко. Пішла жити до бабусі, а після смерті старенької залишилася у її напіврозваленій хатині під опікою молодшої сестрички.

— У нас чомусь більшість людей думає, що такі, як я, не мають права на щастя. І коли ми зустрілися із Сашком, коли зрозуміла, що кохаю його, то всі сприйняли це в штики. Моя родина, сусіди казали: «Яке заміжжя? Здорові в дівках сидять, а ти куди пнешся?» — згадує Тетяна.

— І рецидивістом мене обзивали, і в міліцію «здавали», ніяк не могли повірити, що нормальний здоровий хлопець оженився з дівчиною в інвалідному візку. І досі, хоч ми вже 13 років у шлюбі, чуємо людські пересуди, — продовжує Олександр. — Але були й ті, хто повірив у щирість наших почуттів, хто підтримував, як, наприклад, ваша газета.

Господар дому дістає товстий альбом, під обкладинкою якого — історія їхнього кохання: вірші, які у той час просто лилися із душі Тані, а серед них — вирізка публікації тодішніх спеціальних кореспондентів «Волині», а нині — керівників колективу редакції Олександра Згоранця і Василя Уліцького про незвичну пару, що кинула виклик долі.

— Коли газета розповіла, як народилася наша сім'я, в яких важких умовах ми починали спільне життя, — відгукнулися і влада, і небайдужі люди, підтримали нас і морально, і матеріаль-

но. У нашу любов повірили. Та, зрештою, я ж не був якимсь заїжджим чужинцем. У Шменьках мав тітку, до якої я навідувався з Криму, де тоді проживала наша сім'я. Побачив Таню — і не зміг її забути. Листувалися. Відчував, що я їй потрібен, що вона чекає. Не відразу прийняв рішення, але за якийсь час зрозумів, що саме Таня має бути моєю дружиною, — по-чоловічому скупо ділиться спогадами Олександр.

Зізнається, що спочатку дуже вірив, що зможе вилікувати дружину. Возив її до лікарів, до народних цілителів, чув обнадійливі прогнози і сумніви щодо діагнозу ДЦП, мовляв, можливо, у ранньому дитинстві Таня мала травму хребта і у спеціалізованому центрі реабілітації могли б їй допомогти. Тоді якраз усі говорили й писали про клініку Козякіна у Трускавці. Але курс реабілітації у ній коштував стільки, що молодому подружжю довіку було не стягнути. Саша намагався знайти вихід. Розповідає:

— Тоді якраз після Помаранчевої революції ми дуже вірили Віктору Ющенку. Вирішили написати йому листа, розповісти про хворобу Тані, про те, що треба спробувати поставити її на ноги. Але, як виявилось, в Адміністрації Президента ніхто нашого листа не читав, відправили в область. А в Луцьку теж нікому до нас не було діла, ще й звинуватили, що поспіли звертатися у столицю. Привіз я Таню нібито на обстеження, але їй тільки нагрубішали, довели до сліз. Тим все і закінчилося.

«УЖЕ І СИНОЧОК, НАСЛІДУЮЧИ ТАТА, ДОПОМАГАЄ МЕНІ»

Інвалідний візок — єдина можливість для Тетяни вирватися з чотирьох стін дому на вулицю, побути поміж людей. На час нашого приїзду транспортна проблема знов була актуальною: «сіли» акумулятори ще у серпні, а нових із Києва ніяк не можуть одержати. І так трапляється кожного року. Таня сидить на дивані й час від

часу просить чоловіка то подати якусь річ, то «підстрахувати» малюго Сашуню, якого вже не може втримати поруч із собою.

— Казали мені, що не дамо ради з ним, як почне ходити. А він уже розуміє, що я не в силі взяти його на руки, піднятися з дивана, тому намагається ще й мені допомагати, усе приносить, що попрошу, — цілує жінка своє світлогорлове сонечко.

«Коли ми зустрілися із Сашком, коли зрозуміла, що кохаю його, то всі сприйняли це в штики. Моя родина, сусіди казали: «Яке заміжжя? Здорові в дівках сидять, а ти куди пнешся?» — згадує Тетяна.

Про щастя батьківства подружжя мріяло давно. Але спочатку мусли подбати про нормальні житлові умови. Нинішній їхній будинок колись належав тітці Олександра і потребував серйозного ремонту. Кошти на підведення газу передали віруючі однієї з протестантських церков із Луцька, допомагала і районна влада, і громада села. І кредити довелося брати, й економити на всьому. Зате зараз у Дмитруків тепло, затишно. Прибрано так, що й не в кожній здоровій господині побачиш.

— А мій Саша все вміє, — хвалиться жінка. — І з чоловічою роботою, і з жіночою справляється. І закутки на зиму маємо, і торт він спече, і печиво для малого. Мене вишивати навчив, аби не було нудно сидіти.

Тетяна показує «літні знімки», де вони втрощ вибравалися до лісу: на візку вмістилися мама із сином, а поруч Олександр — готовий у всьому підсобити. Тепер про ці щасливі моменти Дмитруки часто згадують. Тамуючи зітхання, кажуть, що добре було б мати і легкий маневрений кімнатний візок з електроприводом, бо звичайним керувати жінці не під силу, але набридати соціальним службам не хочуть.

— Хіба ж ми одні маємо таку

проблему? В хаті якось справляюся і без коліс. А хочеться ж і в село, і в райцентр потрібно часом. Важко з цим, бо не скрізь є такі пандуси, щоб візочники могли заїхати. Тільки у нашій Ратнівській центральній районній лікарні зробили їх так, як потрібно, розраховавши все дуже точно. А біля багатьох інших закладів — показуха: встановили, а толку ніякого. У селі нашому я не можу ні в магазин по-

ретельно виконували всі рекомендації медиків. Про це розповів завідувач пологового відділення Ратнівської ЦРЛ Анатолій Омелянчук: — Усі працівники наші вболівали за це подружжя. Було помітно, що дитинка їхня дуже бажана, дождана. З огляду на проблеми зі здоров'ям майбутньої мами, я сам стежив за перебігом вагітності. Але, на жаль, новонароджена дівчинка мала серйозну ваду серця і лікарі-неонатологи врятувати її не змогли. Переживши біль втрати, згодом вони прийшли до нас вдруге. Тетяну тоді всі намагалися підтримати.

— Це справді так. І головний лікар Михайло Бегаль, як тільки мене побачить, то завжди питає, чим допомогти, і лікарі, й медсестрички та санітарки ставилися добре. А біль за донечкою не стихає й досі. Коли Саші в обласній дитячій лікарні в Луцьку сказали, що стан її безнадійний, він став шукати виходу на медиків у Німеччині, вже й вів перемовини. Охрестили донечку, назвали Богданкою, а душа її янголятком відлетіла, — витирає сльозу жінка. — І знаєте, що найболючіше? Дехто «співчував» мені, заспокоючи так: «А нащо вам ще й дитина? Чоловікові і з тобою клопоту вистає...»

Тетяна пригортає маленького синочка, годує його морквяним пюре, хвалиться, що Саша дуже дбає, аби малий їв вітамінну їжу. І в кімнаті стає світліше від дитячого сміху. Дякували Дмитруки своїм кумам, друзям, які часто виручають у господарських справах. — Як чоловік із Сашунею в лікарні лежав, то моя сестричка — багатодітна мама — кидала все й приходила з іншого села мене доглядати. І Саша не стосильний, буває, прихворіє. І в мене нирки зараз болять, треба колоти антибіотики. Так він мене шкодує, що ледь не плаче, як укол робить. Рідна мати так про мене не дбала, — тихо каже Тетяна. — Тепер чоловік нас обох із Сашунею на руках носить. Тільки заздрити нам не треба...

І коли дружина вже носила під серцем їхню донечку, Дмитруки

Сторінка для Пані

«Характер — найважливіша складова краси». Софі Лорен, легендарна італійська актриса.

РУКОДІЛЬНИЦЯМ

Збережіть спомин про зимову казку

ЦІКАВА Газета на вихідні

Цьогорічний грудень мовби дражниться з нами: то поманить снігом, то знову нагадає весну. Зліплений на подвір'ї сніговик за кілька днів розтане, а зображений на полотні — ще довго нагадуватиме про новорічні дива.

АПТЕКА НА ПІДВІКОННІ

Не ловіть гаву — заведіть агаву

Якщо хочете помилуватися велетенською і розкішною агавою американською в Україні — їдьте у Вінницю, в меморіальний музей Михайла Коцюбинського, автора знаменитих «Тіней забутих предків» і великого любителя цих рослин

у вигляді настою листя на воді. Лікування туберкульозу передбачає

Втім, її, неவிбагливу і симпатичну, нескладно виростити у будь-якому домі. З лікувальною метою можна використовувати листя агави, якій уже минуло три роки. Її фармакологічні властивості трохи схожі до властивостей алое, але ще до кінця не досліджені. Найбільш ефективним є вико-

СВІТ МІЙ, ДЗЕРКАЛЬЦЕ, СКАЖИ...

Як прокинутися без мішків під очима

Кожна жінка хоче завжди мати вигляд на всі сто і, поглянувши на своє відображення у дзеркалі, усміхнутися й підморгнути. Однак мішки під очима ніяк не піднімуть вранішнього настрою. Як їх позбутися?

Щоб прокидатися без набряків під очима, бажано їсти менше соленого. Сіль затримує в організмі рідину. Вона ж, як відомо, — одна з причин набряків.

Вибирайте ортопедичні подушки. Набряки можуть бути результатом алергії на пух.

Спите на спині. Сон на високій подушці сприятиме нормальному руху лімфи.

Не залишайте на ніч жирного крему на обличчі. Після того, як крем всотався у шкіру, його залишки промокніть серветкою.

ЯКЩО ЦІ МІШКИ ВСЕ ОДНО ВИДНО ВРАНЦІ, СПРОБУЙТЕ ІХ «ЗАМАСКУВАТИ» ПІДРУЧНИМИ ЗАСОБАМИ

Легкий масаж допоможе прискорити відтік рідини від тканин довкола очей. Кінчиками пальців м'яко постукуйте по повіках.

При схильності до набряків варто 1–2 рази на тиждень перед сном робити примочки з відвару зеленої кропу та петрушки. По чайній ложці кожної рослини залийте склянкою окропу. 5–10 хвилин потримайте на водяній бані, потім зніміть з вогню і накрийте кришкою. Коли відвар охолоне до кімнатної температури,

процідьте. Змочені у ньому ватні тампони прикладіть на 10 хвилин до повік. Потім нанесіть крем для шкіри навколо очей.

Використовуйте настій: у склянку води треба насипати 2 чайні ложки сухих квіток волошок, довести до кипіння на водяній бані, процідити. Коли настій охолоне, змочіть у ньому ватні тампони і покладіть їх на 5–10 хвилин на повіки. Набряки зменшаться, а ваші очі засяють блиском.

Протирайте повіки (обережно) шматочком льоду з настою календули або шавлії. Такого не можна робити, якщо ваша шкіра має яскраво виражений судинний малюнок.

Якщо вам не допомагає жоден із запропонованих засобів, обов'язково проконсультуйтеся у лікаря. Мішки під очима можуть свідчити про гінекологічні захворювання, проблеми з нирками або серцем.

Дошкряляють жінкам і темні кола під очима. Щоб їх позбутися, варто скористатися «бабусиними рецептами»

- Накладіть на повіки серветки, змочені в зеленому чаї.
- Зробіть контрастні компреси, приготовані з настоєм трав (ромашки аптечної, шавлії або кропу).

ДОПОМОЖУТЬ ТАКОЖ І МАСКИ

Картопляна. 2 кружальця очищеної сирі картоплі покладіть на темні кола (чи повністю накрийте очі) на 20 хвилин. Або зварене картопляне пюре змішайте з молоком, остиудіть і накладіть на шкіру під очима на 20 хвилин, після чого вмийтеся прохолодною водою.

Сирна. Розім'ятий ложкою домашній сир нанесіть на повіки на 15–20 хвилин. Опісля змоченим у холодному чорному чи зеленому чаї ватним тампоном заберіть з обличчя.

Огіркова. Свіжий огірок натріть на найменшій тертці. Візьміть 0,5 столової ложки отриманої кашки, постілки ж подрібненої петрушки і сметани, все ретельно змішайте і накладіть під очі. Через 15 хвилин змийте холодною водою.

Горіхова. Очищені волоські горіхи подрібніть до стану борошна. 2 чайні ложки їх змішайте з 1 столовою ложкою топленого вершкового масла, додайте 2–3 краплі натурального лимонного або гранатового соку. Нанесіть маску на шкіру навколо очей і залиште на 15–20 хвилин. Потім змийте водою кімнатної температури.

ШПАРГАЛКА ДЛЯ ГОСПОДИНІ

Шик, блиск, чистота

Ах який вишуканий вигляд мають срібні та мельхіорові прибори на святковому столі! От тільки при регулярному користуванні вони швидко вкриваються темними плямами, які спричиняє волога

Тож, аби запобігти їхній появі, слід ретельно витирати ложки та виделки після миття м'яким рушничком. Втім, якщо кухонне начиння вже забруднилося, почистити його зовсім нескладно, потрібно тільки знати один хитрий спосіб. Візьміть кілька листків фольги, порвіть її на дрібні шматочки, складіть у велику миску або каструлю, насипте 3 ложки соди, покладіть туди ложки й виделки, а потім залийте все окропом. Буквально на очах столове начиння знову набуде втраченого блиску, вам залишиться лише витерти його насухо.

Між іншим, газувана вода також допомагає позбутися окислення. Залийте «Колу» або «Спрайт» у ємність, покладіть туди мельхіорові ложки та виделки на 10 хвилин. Після цього промийте і витріть приладдя рушничком.

СІМ «Я»

Вибір без вибору

— Вибирай, сину, як прибиратимеш свою кімнату: у визначений тобою день щотижня чи зекономим гроші і платитимеш мені за дворазове прибирання? Багато не братиму — 50 гривень на тиждень, — пропонує синові, спостерігаючи, як у нього брови поповзли догори від повідомлення, що я можу «на нього» заробляти. — Я прибиратиму по вітниках... — ледь видавлює з себе

Оксана КОВАЛЕНКО, мама

Пропонуючи своїй дитині, з якою борюся не перший місяць за чистоту, обговорити проблему прибирання, я підготувала вибір. Вибір дає йому відчуття самостійно прийнятого рішення. Я ж, якщо контролювати на початках домовленість, теж отримаю позитивні відчуття і від чистоти, і від того, що вмію домовлятися, та й, зрештою, від уявленя, що в майбутньому мені подякує невистка.

Це типово побутова ситуація, однак схожих багато, і вміти їх «розгрібати», як на мене, важливо задля виховання у дитини відповідальності і самостійності. Не шкодувати її, не шкодити їй своєю любов'ю, організовувати домашні справи так, щоби донька чи син мали якийсь обов'язок, окрім навчання, щоби змалку знали, що таке фізична праця.

Не шкодувати її, не шкодити їй своєю любов'ю, організовувати домашні справи так, щоби дитина мала якийсь обов'язок, окрім навчання, щоби змалку знала, що таке фізична праця.

ЩОБ НИЧОГО НЕ ЗІПСУВАЛОСЯ

ЗОНУВАННЯ ПРОДУКТІВ У ХОЛОДИЛЬНИКУ

розміщуємо правильно продукти відповідно до температурного режиму і товарного судівства

ТОВАРИ	В ХОЛОДИЛЬНИКУ	В МОРОЗИЛЬНИКІ
морозиво	не зберігають	1–3 місяці
фарш	1–2 дні	3–4 місяці
риба	1–2 дні	3–6 місяців
сире м'ясо	2–3 дні	4–6 місяців
ягоди і зелень	3–6 днів	1 рік
готові страви	3–4 дні	2–3 місяці
варена птиця	3–4 дні	4 місяці
шампінйони	3–6 днів	5–6 місяців
окіст, шинка	3–5 днів	1–2 місяці
молоко пастеризоване	4–5 днів	не заморозують
хліб	4–10 днів	1–3 місяці
сир	5–7 днів	1 місяць
овочі	6–7 днів	не заморозують
копчена риба	8–10 днів	не заморозують
бекон, ковбаса	1 тиждень	1–2 місяці
тверді сири	2 тижні	6 місяців
яйця	1 місяць	не заморозують
масло	1 місяць	3–6 місяців
яблука, груші, лимони	1–2 місяці	не заморозують
коренеплоди	2–3 місяці	не заморозують

НЕ ПОТРІБНО ЗБЕРІГАТИ В ХОЛОДИЛЬНИКУ

- Екзотичні фрукти (ананас, банан)
- Цибулю
- Оливкову, соняшникову олію
- Часник
- Мед
- Шоколад
- Помідори і баклажани
- Консерви
- Гарбузи, діні

НА ЗАМІТКУ

На жаль, жувальна гумка здатна не тільки освіжити подих, але й зіпсувати настрій

— у випадку, якщо вона прилипла до вашого одягу або ще гірше — до волосся. Втім, і одне, й друге можна виправити. Одяг загорніть у пакет і покладіть у морозильну камеру на кілька годин, після чого нескладно буде обережно зішкребти з неї затверділу жуйку. Волосся, ясна річ, у морозилку не помістиш, тому візьміть кубик льоду і потримайте його на волоссі — в місці, де прилипла гумка. Коли вона застигне, її можна буде розламати на маленькі шматочки і акуратно зняти з волосся.

ВЖИВАННЯ

вживання її суміші соку з медом, цей засіб помічний і при хронічному бронхіті. Допоможе ця тропічна гостя і при недугах травної системи, печінки. Рослини характерні протизапальні, болевгамовуючі, знезаражувальні та жарознижувальні властивості. Цікавою особливістю агав є те, що вони цвітуть лиш один раз у житті, залежно від виду у віці 5–15 років, а деякі — у 50 і навіть 100 літ. Віддавши усі сили цвітінню, після цього рослина гине. Тому, щоб постійно мати ліки на підвіконні, заведіть одразу дві рослини різного віку.

● ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ ФОТОГРАФІЇ

Цілуй, цілуй, цілуй її — за мої гроші

Це зображення — поцілунок молодої пари серед натовпу перехожих — є уособленням Міста закоханих — Парижа, символом молодості та пристрасті. А ще воно вражає з технічної точки зору — як вдало камера «зловила» швидкоплинний момент життя. Недарма свого часу ця світлина слугувала наочним зразком майстерності вуличного фотографа та еталоном документальної фотографії. Однак справжня її історія виявилася трішки інакшою...

Олександр ДУРМАНЕНКО

Французький майстер Робер Дуано зробив знімок, який називається «Поцілунок біля будинку муніципалітету», у 1950 році. Саме тоді журнал Life готував публікацію про столицю Франції, і ця світлина разом із шістьма іншими прикрасила його сторінки. А після того негативи здали у архів видавництва, де вони й пролежали майже 30 літ.

Справжня слава до фотографії прийшла у 1986 році, коли її роздрукували на рекламному плакаті, який символізував Місто закоханих. З цього моменту, світлина зображали на поштових листівках та марках, одязі та постільній білизні, у фотобльобах та на календарях. Важко навіть приблизно підрахувати, у скількох екземплярах зображення розійшлося по світу, — одних лише листівок було надруковано більш як два з поло-

Знаменита світлина Робера Дуано.

Він казав про неї: «Це поверхнева фотокарточка, такі зазвичай продаються легко, як дешеві повії».

виною мільйони. Звичайно, така популярність принесла автору й фінансовий зиск — на «Поцілунку» Дуано заробив більше, ніж на усіх своїх фотографіях, разом узятих.

Проте водночас з'явилися і проблеми. Робера Дуано «бомбардували» листами пари, яких нібито й зображено на знімку. Усі вони вимагали грошової ком-

пенсації за таку «популярність», добивались виплати гонорарів та погрожували звернутись до суду. І в 1988-му таки відбувся резонансний процес, у якому одна з сімейних пар намагалася відсудити у фотографа 90 тисяч доларів. Автору нічого не залишалось, як зізнатись, що для світлини, яка була «еталоном» зловленої миті

вуличного життя, він наймав професійних акторів. Робер Дуано виграв процес, але якою дорогою ціною! Було знищено один з ідеалів вуличної фотографії та репутацію її автора як чесного документаліста.

Однак і на цьому історія «Поцілунку» ще не закінчується. Колишня акторка Франсуаза Борне подала позов із вимогою компенсувати їй сто тисяч франків, а як доказ того, що це саме вона була зображена на фото, представила світлину, підписану автором і надіслану їй ще у 1950 році. І цього разу Робер Дуано виграв процес, довівши, що він уже заплатив парі моделей за зйомку. Це було останньою краплею. До кінця життя фотограф ненавидів свою найвідомішу світлину. Він казав про неї: «Це поверхнева фотокарточка, такі зазвичай продаються легко, як дешеві повії».

...У 2005-му вже відома нам Франсуаза Борне для того, щоб покращити своє матеріальне становище, виставила «Поцілунок» з автографом автора на аукціон. Вона розраховувала заробити 10–15 тисяч євро. Такої ж думки дотримувалися й організатори аукціону, адже максимальною вартістю фото вони визначали 20 тисяч євро. Проте анонімний швейцарський колекціонер перевершив усі мислимі й немислимі сподівання, заплативши за світлину з такою цікавою та неоднозначною долею 155 тисяч євро. Залишається лише іронічно пригадати слова самого автора фотографії — не такою вона вже виявилася і дешевою!

● ЗНАЙ НАШИХ!

Українцю відомо, як на 3D-принтері надрукувати... енергоощадний дім

Уродженець Маріуполя, випускник Приазовського державного університету Максим Гербут мріє звести найтепліший будинок у світі і потрапити до «Книги рекордів Гіннеса»

Петро МАКАРУК

Наш співвітчизник створив у США стартап PassivDom, який друкує помешкання на 3D-принтері. При цьому такі оселі практично повністю незалежні від зовнішніх джерел тепла, електроенергії та води.

Роботи-маніпулятори друкують цілий будинок однією деталлю: стіни, основа, дах. Далі монтується всі комунікації, «теплі» вікна та двері, житло декорується й обставляється меблями та електронікою. Помешкання оснащено «розумними» системами: диспетчеризації, контролю повітря, фільтрації води тощо.

PassivDom також відзначається надзвичайно низькими тепловтра-татами. Конструкції оселі при товщині стін 20 см здатні зберігати таку ж кількість тепла, як і будівлі, споруджені з цегли, з товщиною стін 7 м.

Уже понад 8000 американських сімей надіслали замовлення на таку супероселю.

Для обігріву житла взимку або охолодження влітку досить електроенергії, виробленої сонячними панелями на даху. Розробники обіцяють гарантію на теплові якості стін терміном на 40 років.

Максим Гербут уже отримав

у США понад 8000 попередніх замовлень на свій PassivDom.

У січні перші сто чоловік переїдуть у такі будинки — вони будуть їх тестувати і отримають знижку на придбання. Ціни стартують від 65 000 доларів за однокімнатну

Конструкції оселі при товщині стін 20 см здатні зберігати таку ж кількість тепла, як і будівлі, споруджені з цегли, з товщиною стін 7 м.

Якщо Максим Гербут утілить свій задум у життя — стане всесвітньо відомим.

оселю і 97 000 доларів за двокімнатну. Меблі, сантехніка та вся технічна начинка «розумного будинку» входять у вартість.

З нового року почне роботу завод із виготовлення таких помешкань у місті Піно (штат Невада), там

же розташований завод Tesla Motors із виробництва акумуляторів.

До речі, нещодавно Максим Гербут увійшов до рейтингу інноваторів Центральної та Східної Європи за версією Google і Financial Times.

Фото зі сторінки у Facebook Максима ГЕРБУТА.

● СВЯТО НАБЛИЖАЄТЬСЯ!

ХТО ВІН — ПОКРОВИТЕЛЬ ЛУЦЬКА: Божий угодник, казковий персонаж чи історична постать?

«Святителю Миколаю, тебе,
що всьому світові виливаєш
дорогоцінне й невичерпне море
чудес, з любов'ю вихваляємо!»

(З церковних піснеспівів)

Лариса ЗАНЮК

**«ДУЖЕ ВІРЮ У ТЕБЕ І ПРОШУ:
ПОВЕРНИ МЕНІ ТАТКА
З ВІЙНИ!»**

Вперше про Миколая Чудотворця я дізналася від бабусі. У часи мого дитинства ніхто не чекав його з подарунками, бо новорічні свята проходили під культом Діда Мороза. А бабуся тихенько співала: «Ой хто, хто Миколая любить, ой хто, хто Миколая служить, тому святий Миколай на всякий час помагай...» У пісні йшлося, що він вберігає від напасті, не дає у гріхи впасти, допомагає на землі і на морі... Пізніше про це я прочитала у «Життях» Димитрія Ростовського (він же — Данило Туптало) та дізналася, що пісня належить до найдавніших українських поезій. І чи не диво, що шанували святого навіть тоді, коли не дозволялося?

Час змінився, він диктує моду навіть на віру. Вже мої діти дарунків чекали від Миколая, зазираючи під подушку. Писали листи, які я, зізнаюся, не висилала в «резиденцію Миколая», бо не ототожнюю перебування святого у якомусь певному місці на землі, але й досі зберігаю їх, як доказ дитячої щирості і віри, адже, по суті, то була перша свідомо дитяча молитва, адресована в небо. Пізніше довелося розчарувати, що святий Миколай не лазить по стінах і коминах, не зазирає під подушки (швидше — у душі), а гостинці на його честь таємно дарують ті, хто його шанує, аби хоч на один день стати його послідовниками і вчинити щось добре! А головне — навчитися добрودіяти щодня, бо саме цього хоче від нас Миколай, помічник Божий.

В інтернеті натрапила на сайт «Написати Миколаю». Тут публікують листи з усієї України. Пишуть з вірою, деякі навіть не вказують адреси. Обіцяють бути слухняними, просять ляльку, машинку, телефон, цукерок. Одна дівчинка навіть попросила авто для татка, бо старе розвалюється, а на нове немає грошей, і замість ноги у тата — протез. Пишуть і таке, після чого хочеться самій просити, щоб збулося:

«Добрий вечір, святий Миколаю! Я навчаюся в 3-му класі. 7 грудня мого однокласника Вову збило авто, зараз він у лікарні. Допоможи, будь ласка, щоб він швидше одужав і повернувся додому, до школи! Це буде найкращим подарунком для всього нашого класу!»

«Доброго дня, шановний святий Миколаю! Я дуже вірю в тебе і прошу тебе: поверни мені татка, хай він повернеться з війни. Я знаю, що він живий, я кожного дня благаю Господа вберегти його, мама каже, що він пропав безвісти, але я вірю, знаю, що він повернеться. Прошу тебе, захисти його, де б він не був. Прошу тебе, благаю, допоможи йому».

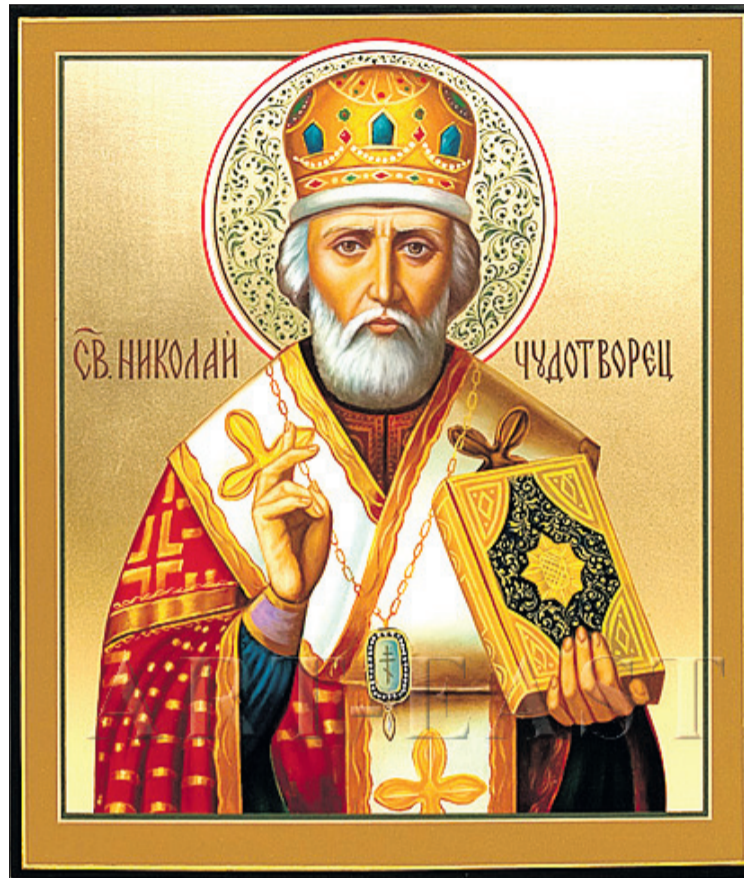
...Дорослі тут безсилні, а діти просять дива, недарма ж нарекли Миколая Чудотворцем...

**ТВОРИВ МИЛОСТИНЮ ТАК,
ЩОБ ЛЮДИНА, НЕ ЗНАЮЧИ
БЛАГОДІЙНИКА, ДЯКУВАЛА
ВСЕВИШНЬОМУ**

Чи то все один чоловік: для вірян — Чудотворець, для романтиків — казковий Санта-Клаус із подарунками, для істориків-реалістів — єпископ Миколай із Мир Лікійських?

Він таки був реальною людиною, хоч і жив ще 17 століть тому. Історія не зберегла імені, яким його

**Правда, це
здається казкою?
Тим воно й диво,
що розумом його
не збагнути, лише
серцем.**

Не раз «сивий дідусь», який рятував, виявлявся один до одного схожим із Чудотворцем з ікони.

назвали батьки, а в чернекому постригу він став Ніколаусом. Народився десь між 270–286 роками в грецькому місті-колонії Патара провінції Лікія у заможній родині. Вже з пелюшок виявив себе Божим обранцем, бо вживав материнське молоко у середу й п'ятницю лише один раз надвечір, ріс стриманим, усамітненим. Зважаючи на праведне життя, рідний дядько — єпископ Патарський Миколай — посвятив його в сан пресвітера. Коли батьки померли, чималу спадщину Миколай поступово роздав нужденним, а сам помандрував у місця, що пам'ятають Ісуса Христа. Звідти вже й не хотів повертатися додому, а мріяв іти в пустелю та присвятити життя Богу. Та Господь обрав для нього іншу службу — допомагати людям: уві сні явився йому і вручив святе Євангеліє, оздоблене золо-

том і коштовним камінням, а Божа Мати поклати на нього єпископський омофор. І вирушив Миколай до міста Лікії, де його чекали як посланого Богом єпископа. То був важкий час гоніння на християн, коли потрібно було зміцнювати віру. Єпископа разом із вірянами вкинули до в'язниці, де він терпів голод, спрагу, образи, знущання, але підбадьорював і зміцнював тих, хто був поряд.

А добрі справи Миколай творив таємно, як цю, про яку розповідають традиційно: збанкрутілий чоловік із Патар вирішив віддати трьох доньок у дім розпусти, аби не померти з голоду. Святитель, довідавшись про це, вночі таємно кидав у вікно вузлики золота, чим позбавив родину від гріха та забезпечив дівчатам придане. Оповідники допускають: саме звідси бере початок

підкидати подарунки непомітно, як Миколай, котрий творив милостиню так, щоб людина, не знаючи благодійника, дякувала Богові. Тоді й наша милостиня буде подібною до його добродійств, коли творитимемо її не перед людьми, а перед Господом.

Милосердя і доброти святителя не було меж, але у захисті правди він ставав ревним воїном. У 325 році на Першому Вселенському Соборі у Нікеї, на якому прийняли Символ Віри, Миколай вдарив по щоці Арія, який заперечував божественну сутність Ісуса Христа.

Святитель мирно відійшов до Господа у другій половині IV століття. Його мощі знаходяться в італійському місті Барі і протягом багатьох століть мироточать та зцілюють подорожніх, а на подвір'ї церкви, у якій він служив, встановили пам'ятник, де святого обступили діти.

Святого Миколая шанують усі християнські конфесії і навіть іновірці. Одним із перших храмів, побудованих княгинєю Ольгою у Києві, була Свято-Миколаївська церква над могилою першого князя-християнина Аскольда, у хрещенні Миколая. Київ зберігає і згадку про Миколаєве чудо — врятування немовляти. Батьки пливли у човні Дніпром, мати задрімала і випустила дитину у воду. Слізно молилися батьки всю ніч, а на ранок почули, що в церкві Святої Софії лежить чиясь мокра дитина під образом Миколая Угодника. Правда, це здається казкою? Тим воно й диво, що розумом його не збагнути, лише серцем.

**«ЗНЯВСЯ ВЕЛИКИЙ ВІТЕР,
І КАМІННЯ,
ЯКЕ ВОРОГИ КИДАЛИ,
НА НИХ САМИХ ПОВЕРТАЛОСЯ»**

Воляни теж мають знати, за що святого Миколая назвали покровителем Луцька. Іпатіївський літопис свідчить, що 1259 року, коли над містом нависла загроза знищення від монголо-татарського нашествия, мешканці звернулись до святителя — і були врятовані. «Бог і святий Миколай чудо велике вчинили, бо знявся великий вітер, і каміння, яке вороги кидали, на них самих поверталось».

При житті Миколай із Мир Лікійських визволяв полонених, рятував від смерті невинних, повертав зір, мовлення, позбавляв убогості, давав їжу голодним — усім був заступником. Тілесна смерть не могла зупинити його благодійних справ, чудеса він звершує і сьогодні. Ситуації, які можна віднести до див, дуже багато. Знайома розповідала, як її врятував від наїзду поїзда сивий чоловік, якого вона потім впізнала на іконі. Дівчинка, котра випала з багатопверхівки, показувала портрет того сивого дідуса, який її обережно поклав на землю, а хворого хлопчика в реанімації підняв з постелі теж той самий дідусь...

Цього не пояснить наука, бо відбувається це в іншому вимірі, в якому живуть небожителі і звідки приходять на допомогу святий Миколай Чудотворець, аби ми хоч трохи стали ближчими до Господа.

Тому завжди молитовно звертаюся до святого Миколая, бо вважаю його найулюбленішим святим, про якого вперше дізналася з бабусиною пісні:

«Ой хто, хто к ньому прибігає,
на поміч його призиває,
збережи його від напасти,
не дай йому в гріх упасти,
Микола-а-ю...»

А ви написали листа святому Миколаю?

ЧЕТВЕР, 21 ГРУДНЯ

1+1, СТБ, 15.00 Т/с «Домашній арешт», 15.30 Віталька, 18.25, 23.00 Казки У Кіно, 20.00 Одного разу під Полтавою, 21.00 Танька і Володька, К-1, ІСТV, УКРАЇНА, ТЕТ, ЗІК

СУБОТА, 23 ГРУДНЯ

1+1, СТБ, 06.00, 19.30 ТОН, «Телевізійна служба новин», 06.45 «Гроші», 08.05 Х/ф «З новим роком, мамі!», 09.50, 23.15 «Світське життя», 10.50 «Голос. Діти 4», 14.05 «Вечірній Київ 2017», 16.05, 21.15 «Вечірній квартал 2017», 18.30 «Розмішки коміка 2017», 20.15 «Українські сенсації», ІНТЕР, УКРАЇНА, СТБ, ІСТV

П'ЯТНИЦЯ, 22 ГРУДНЯ

1+1, СТБ, 06.30, 07.10, 08.10, 09.10 «Сніданок з 1+1», 07.00, 08.00, 09.00, 12.00, 16.45, 19.30 ТОН, «Телевізійна служба новин», 09.30, 10.45 «Чотири весілля», 12.20, 13.55 «Міняю жінку», 15.40 Т/с «Я знову тебе кохаю» (12+), 17.10 Т/с «Нескінченне кохання» (12+), 20.15 «Ліга сміху 2017», 22.20 «Вечірній Київ 2017», ІНТЕР, УКРАЇНА, ТЕТ, ЗІК

НЕДІЛЯ, 24 ГРУДНЯ

1+1, СТБ, 06.05 ТОН: «Телевізійна служба новин», 07.00 «Українські сенсації», 08.00, 10.00 «Розмішки коміка», 09.00 «Лото-забава», 09.40 М/ф «Маша і ведмідь», 11.00 «Світ навиворіт - 9», 12.15, 13.20, 14.40, 15.45 «Світ навиворіт - 6», 17.05 «Ліга сміху 2017», 19.30 «ТОН-Тиждень», 21.00 Х/ф «Дівчина з персиками» (12+), ІНТЕР, УКРАЇНА, ТЕТ, ЗІК

Що віщують зорі

Гороскоп на 18–24 грудня

ОВЕН. Доведеться відважитися на неординарні вчинки в особистих стосунках. А от у професійній сфері краще не експериментувати. Можливі непорозуміння з близькими. Сприятливий день – вівторок, несприятливий – п'ятниця.

ТЕЛЕЦЬ. Мусите проявити відповідальність і тримати ситуацію під контролем. Вихідні присвятить зміцненню стосунків з рідними, влашуйте щирі сімейні посиденьки. Сприятливий день – понеділок, несприятливий – четвер.

БЛИЗНЮКИ. Виберіть головну мету, відкладіть дрібні й неважливі проекти – вам необхідно досягти своїх цілей. Ваша рішучість може стати для когось порятунком. Сприятливий день – середа, несприятливий – п'ятниця.

РАК. Ймовірно цікаві ділові пропозиції. Не випирайтеся, дозвольте подіям іти своєю чергою. У вихідні є вірогідність безглуздя вчинків, дій під впливом емоцій. Сприятливий день – четвер, несприятливий – субота.

ЛЕВ. Успіх потребуватиме чималих зусиль. Не соромтеся проявляти ініціативу, допомагати іншим, але не старайтеся виконати всю роботу самотужки. Сприятливий день – вівторок, несприятливий – п'ятниця.

ДІВА. Ви можете впоратися з найскладнішими завданнями, але не перевтомлюйтеся. Ставтеся з обережністю до нових ділових пропозицій. Уникайте сварок з рідними. Сприятливий день – п'ятниця, несприятливий – понеділок.

ТЕРЕЗИ. Чимало сил знадобиться для вирішення проблем на роботі. У вихідні можливі зміни на краще. Приділіть дітям більше часу, їм необхідна ваша увага. Сприятливий день – понеділок, несприятливий – четвер.

СКОРПІОН. Ситуація у професійній сфері надзвичайно вдала для активних дій, вам гарантований успіх. Стабільність вашої кар'єри залежатиме від уміння домовлятися з людьми. Сприятливий день – вівторок, несприятливий – субота.

СТРІЛЕЦЬ. Внутрішня й зовнішня гармонія вбереже вас від емоційних сплесків. Не розслабляйтеся, деякі справи не терплять зволання. При потребі просіть поради і допомоги. Сприятливий день – четвер, несприятливий – понеділок.

КОЗЕРІГ. Проблеми, які видавалися дуже складними, розпадутся на дрібніші, і ви їх запросто здолаєте, однак не задирайте носа. Відновіть старі зв'язки та знайомства. Сприятливий день – п'ятниця, несприятливий – середа.

ВОДОЛІЙ. Матимете усі підстави порадити ходу справ. У вихідні уникайте порожньої балаканини, безглузлого розбазарювання сил та енергії. Сприятливий день – вівторок, несприятливий – четвер.

РИБИ. Ви сповнені сил і рішучості, однак до змін ставтеся обережно. Труднощі не стануть перешкодою для прояву вашого професіоналізму. Сприятливий день – понеділок, несприятливий – п'ятниця.

● ПАЛЬЧИКИ ОБЛИЖЕШ!

Сто страв господиня з картоплі зготує, картопля як хліб — вона всіх нагодує!

Нема такого дня, щоб вона не з'являлася на нашому столі. І, як не дивно, не приїдається. Чи не тому, що страв із бульби — сила-силенна: простих і складних, оригінальних і буденних, на будь-який смак і гаманець. А ще більше урізноманітнити їх допоможе наша добірка рецептів пісних картопляних наїдків

«КАЛЕЙДОСКОП»

Якщо ви до-тримуєтесь посту або чекаєте в гості друзів-вегетаріанців, приготуйте котлети по-індійськи — смачну ароматну страву з ніжною овочевою начинкою у хрусткій золотистій скоринці

Інгредієнти:

4 картоплини середнього розміру, 1 цибулина, 1 морквина, 1 невеликий помідор, 2 ст. л. консервованого горошку, 2 ст. л. консервованої кукурудзи, 1–2 зубчики часнику, 1 ст. л. лимонного соку, 2 ст. л. зелені петрушки, 2 ст. л. борошна, 2 ст. л. панірувальних сухарів, сіль, перець (чорний та чилі), куркума — за смаком, олія для смаження.

Приготування. Насамперед ставимо варити картоплю та моркву. Тим часом змішуємо в мисці консервовані горошок та кукурудзу, додаємо посічений кріп. Нарізаємо дрібними кубиками помідори, часник і цибулю, висипаємо в миску. Відварену моркву остудити, почистити, дрібно нарізати і додати до овочів. Коли звариться картопля, занурюємо її на декілька хвилин у холодну воду, далі чистимо і товчемо на пюре, солимо, додаємо спеції. Охолоджуємо при кімнатній температурі і вимішуємо з усіма овочами.

В одну тарілку насипаємо борошно, додаємо трохи води і ретельно перемішуємо до утворення однорідного рідкого тіста, у другу насипаємо панірувальні сухарі. На середній вогонь ставимо розігріватися сковороду, наливши в неї олії. З отриманої картопляної маси формуємо котлети, занурюємо їх спочатку в тісто, а потім у панірувальні сухарі. Викладаємо на пательню й обсмажуємо з обох боків до утворення рум'яної скоринки. Готову страву прикрасити листям петрушки. Подавати її можна з легким овочевим салатом або соусом.

КАРТОПЛЯ В МЕДОВОМУ СОУСІ

«Бульба з медом?» — здивуєтеся ви. Незвично, звісно. Але завдяки іншим складникам соусу на смак ця страву виходить солодкувато-кислою і може послужити чудовим гарніром до м'яса. Ну а в піст — до тушкованих овочів, салатів, тушкованих чи маринуваних грибів. Процес приготування досить простий і не займе багато часу, тож навіть після роботи ви встигнете зрихтувати смачну вечерю

Інгредієнти: 8 картоплин, 2 ст. л. меду, 2 ч. л. соєвого соусу, 2 ст. л. гірчиці, 3 ст. л. оливкової олії, сіль — за смаком.

Приготування. Картоплю чистимо, миємо й ріжемо на четвертинки. Перекладаємо її в каструлю, заливаємо холодною водою і ставимо на середній вогонь. Щойно вода закипить, трохи солимо і варимо 15 хвилин (до напівготовності бульби). Для соусу в мисці розтираємо гірчицю з олією, в іншій посудині — соєвий соус і мед, далі обидві суміші ретельно перемішуємо і розігріваємо духовку до 180 градусів. Напівготову картоплю перекладаємо у змащену форму для запікання, заливаємо гарячим соусом і ставимо в духовку хвилин на 15–20 (поки картопля не підрум'яниться і не стане м'якою). Готову страву подаємо до столу, посипавши дрібно посіченою зеленню.

КРОКЕТИ

Варто згадати про цей рецепт, коли готувати ніколи чи лінки або ж якщо у вас залишилося вчорашнє картопляне пюре — у крокетах воно значно смачніше, аніж просто розігріте

Інгредієнти: 1 кг картоплі, 1 цибулина, 4–5 ст. л. борошна, сіль та перець — за смаком, панірувальні сухарі, олія для смаження.

Приготування. Цибулю ріжемо кубиками і смажимо на олії до золотистого кольору. Додаємо її до картопляного пюре, ретельно вимішуємо. На робочу поверхню насипаємо борошно, формуємо з картоплі пиріжки, обкачуємо їх у муці, потім у панірувальних сухарях. У глибокій сковороді розігріваємо олію, кладемо в неї крокети і обсмажуємо. Не робіть дуже слабкий вогонь, щоб не обсипалися сухарі. Смажити з кожного боку по 3–4 хвилини. Краще подавати крокети свіжими, теплими, хоча навіть після розігрівання вони залишаються соковитими і смачними. Підійде до цієї страви огірково-йогуртовий або базиліковий соус.

«ГРИБНІ КОШИЧКИ»

Приготовлена таким способом картопля урізноманітнить меню в період посту. Можна фарширувати її не лише грибами, проявіть фантазію — матимете інший смак

Інгредієнти: 6 великих картоплин, 100–150 г печериць, 1 велика цибулина, 100–150 мл пісного майонезу, 2 ст. л. соєвого соусу, щіпка меленого мускатного горіха, трохи кропу або іншої зелені за власним уподобанням, сіль та перець — за смаком.

Приготування. Картоплю ретельно миємо, складаємо в каструлю і варимо до готовності. Тим часом готуємо начинку. Цибулю нарізаємо кубиками, висипаємо на розігріту сковороду з олією. Додаємо подрібнені гриби і, періодично помішуючи, тушуємо. Солимо, перчимо, посипаємо мускатним горіхом і ретельно перемішуємо.

З відвареної й остудженої картоплі акуратно зрізаємо верхівки — «кришечки», з більшої частини («кошички») чайною ложечкою обережно виймаємо середину, подрібнюємо її і змішуємо з грибами та цибулею, додаємо 3–4 ложки пісного майонезу, солимо і ретельно перемішуємо. Наповнюємо «кошички» цією начинкою. Для заправки кілька ложок майонезу змішуємо з 2 ст. ложками соєвого соусу, підсипаємо щіпку меленого мускатного горіха і дрібно нарізану зелень. Поливаємо начинені картоплини, закриваємо їх «кришечками» і ставимо в духовку на 30–40 хвилин, запікаємо при температурі 180°C. Страву подається як основна і обов'язково гарячою. Для оздоблення можна скористатися зеленню петрушки або помідорами.

ДЕРУНИ БЕЗ ЯЄЦЬ

Це справжня знахідка для посту. Вас, напевно, цікавить, чи не розвалиться вони при смаженні? Ні, вони вийдуть як звичайні деруни. Звісно, тут є свої секрети

Інгредієнти: 4–5 середніх картоплин, 1 ст. л. борошна, 1 ст. л. картопляного крохмалю, сіль та перець — за смаком, сода (на кінчику ножа), олія для смаження.

Приготування. Половину картоплі тремо на крупній тертці, а половину — на дрібній. Трохи відтискаємо її і змішуємо, додаємо просіяне борошно, крохмаль, соду, сіль і чорний перець, вимішуємо, розбиваючи грудочки. У суху сковороду вливаємо трохи олії, ставимо на середній вогонь, ложкою викладаємо на неї тісто. Обсмажуємо з обох боків до золотистого кольору. Готові деруни при подачі на стіл приправте будь-яким соусом на ваш вибір. Один із пісних варіантів: обсмажуємо на сковороді цибулю, додаємо нарізані помідори, з яких попередньо знята шкірка. Тушуємо суміш близько хвилини, всипаємо трохи борошна і на повільному вогні доводимо до загустіння. Томатний соус стане прекрасним доповненням до картопляників.

● «ГАРБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ»

Канадці вигравали Чемпіонат світу завдяки українським ключкам!

А ми «взули» команду читачів із запитанням про це і вийшли вперед — 3:2

країнах її вважали такою цінною, що, аби не розгнівоти її бога-покровителя, у жертву йому приносили найкрасивішу дівчину. Більше того — за неї оголошували війни. Ходили в «походи» і в нас. А це — вимірювали та й вимірюють зараз людські стосунки.

Бо коли її нема, можна збожеволіти. А коли не достатньо — серйозно захворіти. І коли її забагато — теж прийде недуга. А коли її більше у 333 рази — вона миттєво стає смертю.

Хоча з нею ми стикаємося щодня. Адже вона є в кожній оселі, тому можна і до ворожки не ходити, якщо опанувати науку гадання на ній. Але треба бути обережним — неоквирність, кажуть, до добра не приведе... А коли бажають добра і здоров'я — її ставлять на голову. У прямому і переносному значенні.

Що ж ми заховали у гарбузі? Слово-відповідь треба надіслати до 23 грудня тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: **0501354776 і 0672829775** (наприклад: «Відро», «Три яблука»).

Увага: з одного номера можна надіслати лише одне sms! Цей номер і братиме участь у жеребкуванні у розігріші призових 200 гривень, якщо правильних відповідей буде більше двох.

А ще спеціальний приз — 150 гривень — отримає той, хто в листі на пошту адресу **(43 025, Луцьк, просп. Волі, 13)** чи електронну **tsikava.gazeta@gmail.com** найяскравіше опише, як шукав чи шукали правильну відповідь.

До зустрічі!

Зізнаємось, не знали й не гадали, що каверзним для більшості з вас виявиться й

Запитання № 5:

Її ім'я висувають, закликаючи сміливців йти вперед. Але не люблять впускати у свої ворота. Бо якщо заповзе змією туди чи залетить стрілою, то це означатиме невдачу. Тому одразу відганяють її від себе до сусідів. І при цьому б'ють. Намагаються якомога сильніше. Бо як вона «ужалить», буде непереливки.

По українських селах для її биття це й досі іноді використовують лозу. Кумедне видовище! Хоча світ любить дивитися, як її гамселять чуваки чи чувачки з кленами. При тому часто так захоплюються, що вже її й не помічають, і починають чубитися між собою. Вражаюче дійство!

Хоча чуваки чи чувачки з кленами знають, що найкраща зброя для її побиття виготовляється все ж в Україні, тому й купують її у нас. І коли влучають трічі послінь у цю «птицю», у повітря злітають капелюхи.

Ми ж виготовляємо цю зброю, продаємо, а самі так і не вміємо добре нею користуватися...

Що за зброю і за «птицю» ми заховали у гарбузі?

А відповідь, як ви зрозуміли вже із заголовка, була у словах **«шайба»**

і **«ключка»!** Навіть один із вказаних вами варіантів ми зараховували до правильних, але й цього виявилось недостатньо, щоб забити вирішальний гол у наші ворота. Тож констатуємо: у суперечці «Читачі» — «Газетярі» рахунок став 2:3. Але не розчаровуйтесь, адже наша вікторина триває до 6 балів, хоч — ми вже бачимо за вашими відгукками — не за горами стартуватиме й друга — у 2018-му лише на сторінках «Цікавої газети на вихідні»...

Проте двоє читачів із 32, які забити-таки голи у 5-му турі, не залишаться без винагороди. Шляхом жеребу, який провела заслужена артистка України, учасниці дуету «Душа Волині» Алла Опейда, визначено, що по 100 гривень отримають наш читач зі стажем із села Волиця Іваницького району Петро Шевчук і 14-річний Богдан Бондаренко із села Рудники Маневецького району (просимо його маму Марію Семенівну — Богдан розповів, що разом розгадували вікторину — надіслати в редакцію копію першої і другої сторінки свого паспорта, а також копію ідентифікаційного коду).

Тепер час оголошувати

Запитання № 7:

У неї, за словами одного з найвидатніших філософів людства — найшляхетніші батьки. Вона — гордість і невичерпне багатство України. А в деяких

Цікаві факти

«Шайбу! Шайбу! Шайбу!»

Якщо один гравець протягом матчу робить хет-трик, тобто трічі запалює за воротами суперника «червоне світло», на лід на його честь летять капелюхи чи інші головні убори уболівальників (від англ. hat — trick — «тріюк із капелюхом») — така традиція найпопулярнішої, найбільш вікової (змагаються з 1917 року) і найбагатшої у світі Національної хокейної ліги, яка об'єднує найсильніші клуби Канади і США

● **Шайба** — круглий гумовий диск діаметром 3 дюйми (7,62 см) й товщиною 1 дюйм (2,54 см), що використовується у хокеї на льоду. При вазі 160–170 грамів вона розвиває швидкість до 190 км/год. Удар таким снарядом може призвести до важких травм, тому всі хокейні гравці, особливо воротарі, й судді обов'язково повинні носити захисне спорядження. Для захисту глядачів трибуни хокейних полів відгороджені від поля високими сітками або стінками з прозорого пластику.

“ **Саме в нашій країні у Мукачеві виготовляють одні з найкращих хокейних «палиць» на планеті.**

● **Хет-трик Горді Хоу** — так на честь знаменитого канадського хокеїста називають особливий хет-трик, коли гравець протягом одного матчу закидає три шайби, дає ще одну голюву передачу і бере участь у бійці, а в Горді часто свербіли кулаки на льоду... Хоча термін «хет-трик» перейшов у хокей із гри в крикет, коли в 1858 році гравець Хітфілд Харман Стівенсон (ХХ Стівенсон) пройшов трое воротець послінь — цей трюк так вразив фанатів, що вони збрали гроші і купили Стівенсону в подарунок за це досягнення капелюх.

● **Хокей** (від англ. *hockey*, від франц. *hoquet* — «палиця пастуха з гаком») — гра на льодовому майданчику, в котрій дві команди («великолепна п'ятетка і воротар») намагаються ключками закинути круглу шайбу у ворота суперника. Дуже популярний вид спорту в Канаді, США, Росії, Швеції, Фінляндії, Чехії, Словаччині, Білорусі. В Україні через брак льоду його менше люблять, але саме в нашій країні у Мукачеві виготовляють одні з найкращих ключок на планеті (хоч по селах через доволі високу ціну на них ключки ще й досі роблять із дерева лози) — канадці нашими «палицями» вигравали Чемпіонат світу-2016 у Росії!

Чайнворд «Святий Миколай»

1					2			3
			9		10			
8								
		20					16	
								11
	15							4
								17
7								
	14			19		18		12
		13						
				6				5

1-2. Третья Пречиста. 2-3. Один із дванадцяти апостолів. 3-4. ??. постелить, Сава погладить, а Микола стукне (прислів'я). 4-5. Книги, офіційно не визнані священиками. 5-6. Щось нереальне, привид. 6-7. Світосприйняття, характерне для великих груп людей (націй, соціальних прошарків). 7-8. Один із учнів апостола Павла. 8-9. Він «зробив, як звелів йому Ангел Господній» (Мт. 1,24). 9-10. Певний період особливого очищення душі і тіла. 10-11. Священнодіяство. 11-12. Частина вбрання єпископа. 12-13. Хрест із зображенням розп'ятого Ісуса. 13-14. Панування, пов'язане з гнітом (перен.). 14-15. Ікона. 15-16. Сукупність законів, що діють у державі. 16-17. Марєво, міраж. 17-18. Місце виголошення проповідей. 18-19. Вона найдовша в день зимового сонцестояння. 19-20. Один із титулів святого Миколая.

Склав Ярослав РОЙКО.

Відповіді у наступному номері

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД ВІД 8.12.2017

По горизонталі: 1. Генезис. 3. Комісія. 5. Аббревіатура. 7. Солярка. 9. Лампада. 10. Титулка. 11. Канапка. 13. Синдром. 15. Реторта. 16. Телебачення. 17. Терикон. 18. Аріадна.

По вертикалі: 1. Гандбол. 2. Сівалка. 3. Квадрат. 4. Ятрівка. 5. Архімандрит. 6. Акселерація. 7. Снайпер. 8. Антанта. 11. Комітет. 12. Автобан. 13. Сорочка. 14. Містика.

SUDOKU

Правила нескладні: заповніть порожні клітинки цифрами від 1 до 9 так, щоб у кожному рядку і кожному стовпчику не було двох однакових цифр.

Леонід МАНЧИНСЬКИЙ.

7				4				6
				3				2
		6		8	1			
1						6		
6		8				5		7
		2						8
		5	1			9		
8				5				
9			8					3

Відповіді на кросворд SUDOKU, опублікований 8 грудня

4	7	3	6	1	5	8	2	9
2	9	5	8	3	4	7	6	1
6	1	8	7	2	9	4	3	5
5	8	4	9	6	3	1	7	2
3	2	1	4	5	7	6	9	8
9	6	7	2	8	1	3	5	4
7	5	9	1	4	6	2	8	3
1	3	2	5	7	8	9	4	6
8	4	6	3	9	2	5	1	7

Відповіді у наступному номері «Цікавої газети»

ЦІКАВА Газета на вихідні

Тижневик
«Цікава газета на вихідні»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Директор Олександр ЗГОРАНЕЦЬ
Зареєстрована 6 жовтня 2017 року.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі газети «Волинь-нова»
Наша адреса:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: tsikava.gazeta@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com
Телефонуйте: у приймальню — (0332) 72-38-94, з питань реклами — (0332) 77-07-70, приватних оголошень — (0332) 72-39-32, розповсюдження — (0332) 72-38-94.
ТзОВ «Газета «Волинь» п/р 26008055520122
КБ «ПриватБанк», МФО 303440 ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг — 4 друковані аркуші
Передплатний індекс: **60307**
Реєстраційний номер
КВ № 22953-12853Р 06.10.2017 р.
Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль.
Тел.: (0352) 52-27-37, (067) 352-18-51,
сайт www.a-print.com.ua
Тираж **6 000** Замовлення №551

● ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

«Я марно вчив граматику гріховних губ твоїх...»

Чоловічий погляд

«А чи писав інтимну лірику знаменитий поет-шістдесятник Василь Стус (1938 – 1985), який за проукраїнські погляди був закатований у радянському концтаборі?» – таке запитання промайнуло якось на редакційній летючці. Тепер, переглянувши його творчість, можемо дати відповідь. Так, писав! Велика людина мала великі почуття не тільки до України, а й до Жінки!

«ЯКА ЛЮБОВ! МИНУЛА ЦІЛА ВІЧНІСТЬ...»

Яка любов! Минула ціла вічність, як я любив. І марив день за днем, що все пливе і пам'ять проміне розлуку, геть до титли й коми вивчену. А знову йду в ту келію, між віт журливої берези. Ждати буду якісь незвідані чуття прибудні, де цнота обертається на встид. А там розлуки буде на обох, а буде там і радості німої – всіма грудьми відчутти довгий борг перед минулим з білим узголів'ям, де ще струмує двійко чорних кіс і двійко довгих рук, п'яною п'яних, і двійко уст, од пристрасті захланних, спроваджують знезацька під укис старі цноти. Під печаль і під крило якоїсь грішниці святої, що дарувала нам такі покої, де спати не сором і любити – не встид, де можна все забрати і віддати, і серед ночі стратити межі собі самому. ...В друга, в жінку, в матір веде тебе за руку щедрі й журна твоя кохана.

«Я МАРНО ВЧИВ ГРАМАТИКУ КОХАННЯ...»

Я марно вчив граматику кохання, граматику гріховних губ твоїх, – ти утікала і ховала сміх, межі зубів затиснений захланних. Біліли стегна в хижих шельюгах. Нескорена вовчиця зголодніла

по диких лозах шматувала тіло, аж червонів багульник у ногах. О покотьюло губ, і рук, і ніг, о вовча хіть і острахи ягнятка! Аж ось вона, аж ось вона – розплата, аж ось він, шал, і ярий грім, і гріх! І довгі гони видовжених тіл, і витлілі на дим верхівки сосон, і цей кошлатий, цей простоволосий, глухий, гарячий, тьмянний суходіл! Вовтузилася петрівчана ніч, відвільглий ранок припахав навозом, сузір'я бігли за Чумацьким возом, а ми пливли в чумацькому човні. **Варіант цього вірша найперше дають інтернет-сайти, є він у книжці вибраного «Палімпсест» (2003), а ось у збірці «Золотокося красуня» (1992) маємо децю інший його варіант, тож читаємо і порівнюємо.**

«Я МАРНО ВЧИВ ГРАМАТИКУ КОХАННЯ...»

Я марно вчив граматику кохання, граматику грудей і губ твоїх. Ти утікала і ховала сміх, поміж зубів затиснений востаннє.

Біліли стегна в хижих шельюгах. Нескорена вовчиця зголодніла, сікла у лозах розпашіле тіло, аж червонів багульник у ногах. Як довго падала і піднімалась ти! Як вітер хижо верби гнав на охляп! Казився молодик, мов Мефістофель, і лопалися місячні мости.

Вовтузилася петрівчана ніч, відвільглий ранок припахав навозом. Сузір'я бігли за Чумацьким возом, а ми пливли в чумацькому човні. І як дикунка, стомленою падала, І знемагала на мулях корчач, Та хижим оком ненароком наділа, Аби її зухвало приручав. І я в твою вривався ніч, в твій сон (о, як ти вся втікала за собою!).

«ПОВЕРНИ МЕНІ, ГОРЛИЧКО, ЗАЦІЛОВАНА СОЛОВ'ЯМИ...»

Поверни мені, горlichко, зацілована солов'ями, щоб мовчали дуби, щоб зорі мовчали, і мовчали жарючі перса твої. Поверни мені ніч, хай і крадену – нашу. Поверни мені губ полинову п'янку гіркоту. Заверни у сувій час, що сплив проміж нас, як не щільно ми з тобою ховались від нього, як не добре не пускали до себе той час. Бачиш, сутінь пливе, як туманна хитка лебедиця. В шиби стукає дзьобом сизуватий і гамірний дощ. Поверни мені, горlichко, свій голос печальний, як легке ластів'їне крило і свої тугогруді обійми.

«А СКАЖИ – МОДІЛЬЯНИ БУВ ІДІОТ?»

– А скажи – Модільяни був ідіот? – допитувалась вона, коли я вправними, як у піаніста, пальцями вигравав на засмаглих персах.

– Такий же ідіот, як і всі в цьому світі, – повчав я, обіймаючи упокоєні вибухи її сідниць.

– Розумієш, старий, я часто думаю про незвичайність мистецтва. Це зайва розкіш.

– Так, мистецтво – то завше надмір, – відповідав, вицілюючи коліна.

– Але надмір лише й рятує нас від убогості. Смертним полишається єдине: бодай маленький надмір –

... де спати не сором і любити – не встид, де можна все забрати і віддати, і серед ночі стратити межі собі самому.

у вірі, у звичках, у смаках, просто – в примхах.

– Так, моя маленька. Саме так. Ти як завжди говориш діло, – повторював, клацаючи зубами од пристрасті.

– А коли в нас народиться доня, ми кластимем її в узголів'я тільки троянди, – охриплим голосом проказувала вона.

– Так. В узголів'ї і неодмінно – троянди, – не своїм голосом я погоджувався покірно.

– Яка докучлива муха – дзичить і дзичить. Убий її, любчику.

● ОЦЕ ЛЮБОВ!

Мільйон квітів задля однієї усмішки незрячої дружини

Містер і місіс Курокі (на фото) взяли шлюб у 1956 році і прожили повне випробувань, але все ж щасливе життя

Лія ЛІС

Щодня японське подружжя, яке виховало двох дітей, вставало ні світ ні зоря, адже справ на їхній молочній фермі було безліч. Їм ніколи не вистачало часу на відпочинок, але вони мріяли про те, що коли вийдуть на пенсію і будуть

На висадження квітів шиби-закури чоловік витратив цілих два роки.

пожинати плоди своєї нелегкої праці, то вирушать у подорож рідною країною.

На жаль, цим мріям не судилося здійснитися. У віці 52 літ місіс Курокі захворіла на цукровий діабет і різко почала втрачати зір, аж поки остаточно не осліпла. Вона була зовсім розбита і все частіше шукала усамітнення від решти світу. Містер Курокі не міг дивитися на страждання коханої дружини і став міркувати, як би її підбадьорити.

У саду біля їхнього будинку росла одна-єдина рожева квітка шиби-закура, що в перекладі означає «трав'яна сакура». Вона й підказала містерові Курокі, як порадувати дружину. Йому раптом спало на думку, що красу цієї рослини можна не тільки споглядати, але й відчувати, вдихаючи її аромат.

І взявся за діло! На висадження квітів чоловік витратив цілих два роки. Але тепер його місіс Курокі прогулюється мальовничим садом, освітлюючи все навколо своєю радісною усмішкою.

Більше того, щороку в період із березня по квітень — у час цвітіння шиби-закури — їхню оселю відвідують до 7 тисяч людей, які хочуть зануритися в пахуче море цих рожевих квітів і, що найважливіше, доторкнутися до дивовижної історії кохання.

Ось такий він, п'яний цвіт шиби-закури.